

A FAL

TANULMÁNY **„A BIKA ÉS A FAL”**

c. könyvhöz

2012

0

TARTALOM

Bevezető gondolat a mottóról

1. A tudat alapállapotai

1.1. AZ ÉBER TUDAT

1.2. AZ ALVÓ TUDAT

1.3. AZ ÁLMODÓ TUDAT

2. Test, lélek, szellem

2.1. A SZELLEM: A TEREMTŐ TUDAT

2.2. A LÉLEK: A SZELLEM TEREMTÉSÉT ÁTÉLŐ ÉLET

2.3. A TEST: A SZELLEM MŰHELYE, A LÉLEK JÁRMŰVE

3. A teremtés és az építés összefüggései

3.1. TEREMTÉS, HASADÁS, ELVÁLASZTÁS

3.2. A FAL MINT TEREMTÉS- ÉS ÉPÍTÉSSZIMBÓLUM

3.3. KŐMŰVES KELEMEN ÉS JÉZUS

3.3.1. Déva vára és a jeruzsálemi templom

3.3.2. A templomépítés és a befalazás értelmezése

3.3.3. A megváltó Élet, a Lélek küldötte: Jézus

3.4. A FAL

3.4.1. The Wall – a ,húsdaráló'

3.4.2. A ,fogyasztás'

3.4.3. Alvó birkák, ébredő bárányok

3.4.4. Vágy és munka

3.4.5. A szabadságért folyó harc

3.4.6. A „lélek forradalma”

Utószó helyett - vigasztalásul

A FAL

„Amint fent, úgy lent”

(Hermész Triszmegisztosz: Tabula Smaragdina)

BEVEZETŐ GONDOLAT A MOTTÓRÓL

Ennek a tanulmánynak alapfeltevése Hamvas értelmezése, amely szerint a fenti szöveg nem annyira hasonlóságot, inkább csaknem-**azonosságot** jelöl (ezért inkább úgy kellene fordítani, hogy ,ami fent van, ugyanaz van lent is’), azaz a világ közel azonos összetevőkből áll, és a (látható? látszólagos?) különbségeket csupán a keveredés arányai okozzák.

Ezen az alapon úgy tekinthetünk akár a tudat, akár a lélek, akár az anyag valóságaira, mint amelyek *lényegileg azonosak* a valóság bármely szintjén és dimenziójában. Ezért nem pusztán antropomorfizáció, amikor a(z akár isteni szintű) teremtő tudatnak olyan (emberi) attribútumokat (pl. szorongás) tulajdonítunk, amelyeket nem szokás az ellenkező előjelű (vallási vagy hatalmi indíttatású, manipulatív szándékkal létrehozott) interpretációkban. Azt gondoljuk, hogy a valóság ilyenforma megszabadítása a ráakódott, félelmek és remények által keltett előítéletektől sokkal átláthatóbbá és átjárhatóbbá teszi mindazt, amit a megismerés és megértés tárgyává szeretnénk tenni.

1. A tudat alapállapotai

„Kezdetben” (= mindig) az önmagában **nyugvó tudat**, az Ős-létező, az Ős-tény (is-ten), a Minden-Semmi van csak, **éber jelenvalóságában**. „Amikor” (=mindig) „alszik” (=önmagán kívül kerül, *ki-mozdul önmagából*, hasad), világot **álmodik**: álmában a benne lévő mindenből (az információk összességéből) **valamit teremt** úgy, hogy a létrejövő téridőben kedve (aktuális impulzusai, vágyai) szerint **világgá rendezi el az** energiáiból tömeggé (=anyaggá) sűrűsödő **őskáoszt**. „Álmodó” (=teremtő) állapotában nem EGY, hanem KETTŐ (majd három és sok): **AZ ŐSENERGIA** (=a teljes spektrum) **kettéhasad: ATYAI** (szellem: kiáramló, teremtői, **vertikális**, alsó-felső ,homokóra’)

energiaspirál (amely a színspektrum ,felső', kék vége [= hideg, tudatosság, fény] felé tart) és **ANYAI** (élet: érzelmi/átélő, befogadó, szülő) **horizontális energiatereng** lesz (mely utóbbiban a színspektrum ,alsó', piros [=hő, érzés, szeretet] felé tartó frekvenciái dominálnak): egy **Atya- és Anya-Istenség**. Talán e kétfajta energia részleges újraegyesüléséből születik az **ősanya-g**, a mítikus *káosz*, a besűrűsödő energia parányi részekre szakadó, még rendezetlen *tömege*, **a tudat** (teremtő atya, szellem) **munkálkodásának és az élet** (szülő anya, lélek-gyermek) **megtestesülésének terepe**.

1.1. AZ ÉBER TUDAT

Amikor a tudat teljesen ébren van, akkor EGY, VAN és MINŐSÉG NÉLKÜLI: ő a **Minden és a Semmi együtt és egyszerre**, semmi nincs, ami ne benne volna, azaz semmi nincs rajta kívül, önmagában nyugodva létezik időn és téren kívül (mert idő és tér sincs).

1.2. AZ ALVÓ TUDAT

Amikor a tudat alszik, latencia-(a hinduizmusban: pralaya-) állapotban van. Ez két állapot közötti átmenetet jelent, amely állapotot nemcsak a reinkarnációs hiedelmek, hanem a legtöbb törzsi, animista vallás és a magaskultúrák is korán tudatosítottak és komoly ünnepekkel szentesítettek („az átmenet rítusai”) mint az élet egyik legfontosabb velejáráját (halottkultusz, a különböző életkorokhoz tartozó beavatási rítusok, ld. a születés-születés körüli kötelező szokások, ,férfivá avatás', menyasszony-búcsúztatás stb.). A modern kor egyik alapproblémája ezeknek a rítusoknak a kiürülése és/vagy elhagyása, ami az állapotváltozásokra felkészítés elmaradásának számtalan káros következményét vonja maga után. A haláltól való félelem és e témák tabu-jellege mögött a halálnak mint átmenetnek, egy másik létformába való transzformációt bevezető átmeneti nyugalmi állapotnak a fel-nem-ismerése, az erről szóló tudás elfelejtése (szándékos kiiktatása?: a félelemmel teli ember könnyebben manipulálható, rabszolgásítható) áll.

1.3. AZ ÁLMODÓ TUDAT

Amikor a tudat álmodik, akkor teremt. A világ az álmodó Brahma álma (vagy kilelegzett lelke); az ausztrál bennszülöttek úgy hiszik, hogy a teremtés ideje „álomidő”, és a világot egy dingó álmodja. Ezért nevezi Buddha a világot ,maya'-nak (azaz ,káprázatnak’), mások ,szép látszatnak’ mondják. És az sem véletlen, hogy az emberi

vágyakat ‚álmok’-nak hívjuk: az tud maga köré világot varázsolni, aki meg tudja azt ‚álmodni’. „Álmodj merészet és nagyot, és tedd rá életedet” (Vörösmarty)...

2. Test, lélek, szellem

2.1. A SZELLEM: A TEREMTŐ TUDAT

A fény, az energia és az anyag *határán* lévő szubsztancia, a **teremtő gondolat formát hoz létre**. A fény (azaz a szellem és az általa teremtett forma) **másodlagos a létezés hőállapotához képest**. **A VILÁG** – születése pillanatában – a szingularitásból, a végtelen kicsi **MINDEN-EGY-ből felfújódó HŐGÖMB**; a fény (azaz a megtervező/elrendező, formateremtő tudat) több menetben, *később* keletkezik. A „legyen világosság” aktusa nem az első a bibliai teremtésmítoszban sem („Kezdetben teremté Isten az eget és a földet... és setétség vala a mélység színén...” Móz. I, 1.2). **A szellem**, a magát világ(osság)ként definiáló **teremtő tudat tudja önmagáról ezt**. És *cserébe azért, mert a (fény által) látható (=látászat-) valóságot ő alkotja, a létezés egészét* (amely mint olyan, semmiben nem függ tőle) **uralma alatt akarja tudni**. Talán ez a *hatalomvágy keletkezésének ősoka*. **A teremtő szellem atyai**, patriarchális **princípium**, amely **a létezés egészének csak része**, amely azonban **az egész (EGY) helyét akarja elfoglalni**. Valószínűleg *ennek következménye minden hatalmi harc és az étellel/lélekkel/női oldallal szembeni minden atrocitás*.

Ezzel összefüggésben szemlélve érthetőbbé válnak **a szellem alapvető attribútumai** (amelyeknek fő hordozói a földi létben a férfiak): **a hierarchikus rend** (pl. „angyali karok”, különböző szellemi rangok, eltérő szintű istenségek és szigorú munkamegosztás), **a poláris megosztottság** (a Fény és a Sötétség szellemei, istenek és démonok, angyalok és ördögök stb.), **a harc** (az Úr és Lucifer, Ahura Mazda és Ahrimán, általában a Jó és a Gonosz között), **a hatalom, a dicsőség és a bukás kategóriái** („Dicsérjük a magasban istenünket...”, „Mert tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség”..., a ‚bukott angyal’, Lucifer, és más ‚lebukott’ szellemi lények, istenek stb.), **a tudatosság és a tudás birtoklásának kulcsszerepe a gondolkodásban** („Ímé az ember olyanná lett, mint mi közülünk egy, jót és gonoszt tudván”... [Móz.3.22]) stb.

Magának a **szellemnek** a – nagyon eltérő változatokból kiolvasható közös – **‚története’** nagyjából úgy írható le, mint a **káosz legyőzése** (a káoszból való kibontakozás) eredményeképpen lehetővé váló **rendteremtés** története, amelyet **kiválasztódások** és/vagy harcok árán való **felülkerekedés** (pl. a harmonizációra/

egyensúlyteremtésre képes erők/entitások vagy a káosz erőinek **győzelmei/vereségei**), **árulások és bukások, áldozatok és jóvátételek, fejlődés és ciklikus visszatérések, büntetések és megdicsőülések kísérik.** Nem túlzás azt mondani, hogy mindezek alapján a szellemet „a hatalom akarása” (Nietzsche), a hatalom elvesztésétől való félelem és a megszerzéséért folytatott harc (agresszió) motiválja.

Ám mindennek – ha tetszik – még mélyebb, alapvetőbb oka magában a **teremtésben**, annak lényegében rejlik. *Minden létrehozás/alkotás egy sor lehetőségesség megszűnését jelenti.* A **„még minden lehetséges”** világ-előtti potencialitás-univerzumából szakad ki (a teremtés aktusával megalkotott **„Rend”**, az adott világban megjelenő dolgok jellegét és működését meghatározó **törvények és szabályok** megengedő és kizáró, **válogató korlátozásai mentén**) a létezők olyan új univerzuma, amelyben a *létrehozott korlátok szerinti megvalósulás* (bár egyfajta teljesség-jelleget hordoz) **mindig csak töredéke** az aktuális létesülésből kizárt lehetőségesség-világnak. Mindezzel pedig a teremtő szellem nemcsak világa és teremtményei, hanem elsősorban önmaga számára állít fel olyan **korlátokat** és hoz létre folyamatosan olyan **kötéseket**, amelyek súlyos **szabadságcsökkenést** jelentenek. Ezért **a teremtő tudat igyekszik** – önmaga elől is – **elfedni szabadsága** (a teremtés aktusával létrejövő) **korlátozott voltát**, és **ezért próbálja eltüntetni** vagy legalábbis átértelmezni/deformálni (elsősorban a fenti problémát „leképező” modern patriarchális társadalmakban) még a közösségi mítoszok és vallások keletkezéstörténeteiben is **a valódi, korlátozás nélküli teljességre, a női/lelki természetű létezésre utaló jeleket, szimbólumokat, megtestesüléseket, az anyai és női princípiumokat, az istennőket és lényegi szerepüket a valóság egészében.**

Természetesen ez a **„szabadságvesztés”** (a teremtés mint börtön! a „cella”=négyzet mint az anyagi világ, a szerkesztés/tervezés alapszimbóluma!) nagyon súlyosan érinti és *kompenzációra kényszeríti* az ettől frusztrált alkotó szellemet. Ugyanakkor paradox módon ez **jelöli ki** a teremtés **(minden teremtés és alkotás) fő célját**, ami így nem lehet más, mint a teremtés előrehaladtával differenciálódó, egyre bonyolultabb kötésekbe bonyolódó, **ezért egyre szabadsághiányosabb létezésben mégis a szabadságfok növelése** úgy a létrehozott világ, mint a – vele közös utat választott, tőle függő – teremtő vonatkozásában. Ily módon keletkezik a **megváltás szükségessége**, ami lényegében az anyagba-szorulás folyamatos **szabadságcsökkenéssel járó folyamatának a MEGFORDÍTÁSA.** Ehhez a szellem oldaláról a helyzet fel- és elismerésére és a szabadság mint cél tudatosítására van szükség, **ami azonban nem lehetséges a lélek átéléseiből származó tudás, A SZELLEM ÖNISMERETI FEJLŐDÉSÉHEZ ELENGEDHETETLEN lélekszintű, érzelmi megtapasztalás és élményanyag feldolgozása nélkül. A MEGVÁLTÁS LEHETSÉGESSÉGE TEHÁT A LÉLEK ÁTÉLŐ SZEREPÉNEK, AZ EBBŐL KINYERHETŐ FELISMERÉSEK KONZEKVENCIÁINAK TUDATOSÍTÁSÁTÓL FÜGG.**

2.2. A LÉLEK: A SZELLEM TEREMTÉSÉT ÁTÉLŐ ÉLET

Az élet – amelytől a kezdeti hasadásban, a ‚teremtő álom’ első mozzanatában válik el a valójában őt szemlélni akaró, reflektív tudat, a szellem – olyan végtelen **energia-óceán**, amely **bölcsője minden** születésre váró, **élő valóságnak**. **Szeretet-óceán**nak is nevezhetjük ezt a *minden színt magában hullámoztató, mégis inkább piros-narancs színekben tobzódó meleg, eleven tengert*, mert befogad minden teremtő impulzust és életet ad minden megszületésre várónak: **minden anyainak az ősképe** tehát.

EGÉSZÉBEN Ő A LÉLEK (a SzentLélek, nem pedig „Szent Szellem”, ahogy bizonyos vallások és nyelvek torzítják), **cseppecskéi-GYERMEKEI PEDIG AZ EGYEDI LELKEK**, AKIK LÉNYEGÉBEN **AZ ATYAI/TEREMTŐI ENERGIA KILÖVELŐ ÉS A SZERETET-ÓCEÁN ÁLTAL BEFOGADOTT SZELLEMI, HIDEG FÉNYSZIKRAI KÖRÉ AZ ANYAI ÓCEÁN MELEGÉBŐL SZERETET-BURKOT NÖVESZTŐ MAGOCSKÁK**. EZEK A LÉLEK-GYERMEKEK AZÉRT SZÜLETNEK, HOGY A LÉTEZÉS ÖRÖMÉT ÉLJÉK: egyetlen *késztetésük a kíváncsiság, az explorálás vágya, a valóság minél teljesebb felfedezése és átélése*. Így szegődnek **a szellem társaivá az általa teremtett világ feltárásában, megtapasztalásában**, és ezáltal válnak a szellem önmegváltásának és a világ megváltásának eleven eszközeivé. *Kíváncsi, eleven és örömorientált természetével az emberi lélek belemegy minden valóságba, amelyet a szellem létrehozott*, még akkor is, ha számára ez a valóság mégoly fájdalmas (vagy akár – mint napjainkban és a krízisek idején mindig – a lélek pusztá fennmaradását is veszélyezteti, örülettel vagy megsemmisüléssel fenyegeti). Mert **a lélek mindig az örömet keresi, ezért kiutat remél** a legiszonyúbb helyzetből is. **Azt ‚vállalta’, hogy ezeket az (akár jó, akár rossz) érzelmi tapasztalatokat átadja a szellemnek, amely önmagában nem képes átélésre** és ezért *a lélek tapasztalásai nélkül nem tud életszerű információhoz jutni teremtése milyenségéről, a benne működő élet minőségéről, szabadságfokáról, fejlődőképességéről*. A lélek (áldozatos) közreműködése nélkül nem tudhatja, hogy az általa kigondolt-megszerkesztett-létrehozott világ örömet vagy bánatot, bő-séget vagy szűk-séget, hő-séget vagy hideg-séget, burjánzást vagy sorvadást jelent-e a benne élőknél. **Így egész tudatosodása, önértékelése, jövője, de múltbeli tetteinek értéke és mindenkori léte is a lélek átéléseinek függvénye.**

Fentiek alapján akár **úgy tűnhet, hogy a szellem a lélek ítéletétől függ**, félelmeit, szorongásait és végső soron kompenzatorikus agresszióit is ez motiválja. Azonban ez nem így van, **a lélek** ugyanis **nem ítéelkezik**. Az **ő számára** (legjobb, ha a gyermekre gondolunk) **nem léteznek az ítéelkezéshez szükséges** morális, esztétikai, társadalmi stb. **kategóriák**, ezek a szellem ‚alkotásai’, **a tudat termékei**. A lélekben még ‚kijelentések’ sem léteznek, nem kategorizál, skatulyáz, tipizál, generalizál, indokol, nem helyesel és nem vet el semmit – ő egyszerűen átéli a dolgokat és örömmel vagy fájdalommal reagál az átéltekre. **A tudatra vár** – és az meg is teszi – , **hogy a lélek érzelmi reakcióiból következtetéseket vonjon le, azaz ítéelkezzen saját teremtése fölött** (mert azt voltaképpen még a legelnyomottabb emberi tudat is sejti, hogy amit átél, azt ő maga hozta létre valamiképp). Nagyon egyszerű, hétköznapi trükk az, ahogy *a mai vallásokban megjelenített ‚éji Atya’* – akár a leghétköznapibb emberi tudat – megpróbálja **áthárítani a felelősséget** a

kudarcokért valaki másra, általában az „engedetlen”, „rossz”, sőt „gonosz” emberi lélekre, amelyet a jóságos teremtő a pokol tüzében fog égetni azért, mert átélte (sőt, esetleg el is mondta) azt, amit tapasztalnia kellett... *Az „Utolsó Ítélet” képeit az önértékelés eredményétől szorongó szellem alkotja és kényszeríti rá (a többi szenvedés tetejébe) a tűrő lélekre.*

A lélek, mivel szeretetből, szeretetben született, „mindent elfedez, mindent hiszen, **mindent eltűr**” és **„nem rója fel a gonoszt”** (Pál 1 Kor. 7,5). Nem ő ítélkezik a világ felett (nem a megváltó Lélek, a megfeszített Istenfiú), hanem a Teremtő maga (az Atya nevében a Pantokrátor). *Am a szellemhez közelítve – azaz a megváltáshoz szükséges tudatosodás folyamatában – a lélek az ítélettől való szorongást is átveszi* és ez újabb szenvedést okoz neki. **Addig** tart ez a folyamat, **amíg a lélek kényszerű, tőle idegen szenvedései és a tudat mélyülő önkritikája el nem éri a legmélyebb pontot** (az ítélet pontját, „A mélypont ünnepe” [Pilinszky]), ahonnan már csak felfelé vezet az út.

A lélek attribútumai (a földi létben a **gyerekek** hordozzák) a teljesség igénye nélkül a következők: **nyitottság, érdeklődés, feltétel nélküli szeretet és bizalom; kiszolgáltatottság és fedezetlenség, ártatlanság’ (transzparencia); teljes odaadás** (lények, dolgok, történések, szerepek, cselekvések, játékok, érzelmek, információk felé), **figyelem, játékos mozgékonyosság, ELEVENSÉG és életteliség, improvizáció, intuíció és kreativitás, utánzás és rögtönzés, harmóniára, szépségre, öröme törekvés, a különbségtevés és ítéletalkotás hiánya, előítélet-mentesség, a külső rend, a szabályok és a hatalom stb. iránti közömbösség, ugyanakkor az észlelt dolgok egyenértékűsége, a megismerés kíváncsiság által vezérelt elfogulatlansága stb.**

A lélek történetét számtalan **mese és mítikus történet** is elbeszéli. Végző soron minden elrabolt és kiszabadított királylány a lélek sorsát **szimbolizálja**, ahol az elrabló (sárkány, gonosz király stb.) a Sötétség/Káosz, a megszabadító (Nap-)hős pedig a rendteremtő Fény szellemi erőinek hordozója. Négy történet mégis kiemelkedik a sorból, mivel az ismerteken kívül nagyon lényegi aspektusokat jelenítenek meg.

A gnosztikus **Pistis Sophia-történet** nem elrablásról, hanem *tévedésből történt bukásról* szól. **A Krisztus szintjéről**, annak **párjaként lebukó/alámerülő Sophiát** („Bölcsesség”) az **alsóbb szinteken tükröződő fénykincs** téveszti meg és vonzza egyre mélyebben az anyagi világba, hogy ott – a legalsó szinten – az **„oroszlánfejű Erő”** (azaz a hatalom), ill. **Authadész** (!, azaz **az Alvilág, a halál**) kissé kétértelmű **fogságába essen**. Csak ezután jön érte **Krisztus**, hogy szintről szintra **felemelje** és visszaadja elvesztegetett erőit, míg végül ismét vele **egyenrangú társaként ültetheti maga mellé**. Ez a történet a **lélek**

tapasztalatlanságból eredő bukásáról és a krisztusi megváltásban játszott szerepéről szól.

A sok tekintetben hasonló görög „**Ámor és Pszühhé**” történet még egyértelműbben **áldozatként mutatja be a lelket** (amely már tisztán annak „psziché”-s, azaz áldozattá vált, elcsábított és elhagyott, csak a szenvedésekben bolyongás által megváltódó „változata”), **akit a király-apa (az Atya-isten) áldoz be, és egy fiú-isten (Ámor, a szerelem csábító szelleme) ment meg/csábít el kíváncsisága (lényege) feladásáért cserébe** (ne akarj megismerni, mondja ez a szellem: **lélek, áldozd fel magad és ne akard a tudást**).

A nagyon jelentős görög mítosz, a **Démétér-Koré történet** kiegészül egy olyan anya-aspektussal, amelynek értelmezése egészen új dimenziókat tár fel. **Démétér** ugyanis **gabona-istennő**, tehát nem az eredeti Kozmikus Anya, hanem annak az a (szenvető) hiposzázisa, amelyben a Földanya megerőszkolt/megsebzett=felszántott lényének mégis-szülő, mégis-adó, mégis-tápláló oldala jelenik meg. **Lánya, a szűz** (=királylány, tündér, lélek) minőséget képviselő **Perszephoné-Koré** addig szabad (:virágot szed a réten), amíg anyja elviseli az erőszakot és terem, és akkor esik fogságba (**száll alá az Alvilágba** elrablás/erőszak folytán), amikor a Földanya pihen (tél, időszakos halál). Itt a **lélek végső alászállása, a természethez/földhöz és ezzel a halál/újjászületés ciklushoz való végleges odakötődése jelenik meg mint a földművelés következménye** (ami viszont a mi szellemi univerzumunk sajátosságaiból következő „urbánus létmód” és végső soron a patriarchális létrend feltétele). És bár ez az alászállt/halálba vonult lélek minden tavasszal feljön a Föld felszínére (=újjászületik a természettel), a történet jelzi, **milyen „mélyre” került a lélek a szellem megváltásáért folyó életkalandban.**

Végül Akszakov „**Bíborszín virágocská**” c. meséjében (amely népmese-toposzokat közvetít) a lélek a saját döntése alapján vállalja a **(kívánsága/kíváncsisága (!!!) miatt eléje kerülő) talán áldozati sorsot**. A „bíborszín” virág („**az Élet virága**”?) birtokosa (bitorlója?) gyakorlatilag – bár nagyon empatikus módon, gyengéden, de mégis – a saját megváltását **kéri/követeli a leány-lélektől a virágért (az életért?) cserébe**. (Érdekes módon itt az atya nem király (bár családja körében jó uralkodóként viselkedik), hanem *kereskedő* (ami számos értelmezést tesz lehetővé: egyrészt jelzi az atyai szerepkör degradálódását egészen az alku-pozícióig [Jahve!]; másrészt a foglalkozás Hermészre, a kereskedők [hírvivők és tolvajok!] istenére utal, akit Jung „pszichopomposz”-nak, **lélekvezető**nek nevez, és valóban itt ez a Hermész-anya vezeti rá a lányát a „helyes útra” (a megváltói szerepkör felismerésére); maga a „csere”, a „megváltást az életért” is hermészi motívum, aminthogy a szellemi keresés is a Thot/Hermész vonulathoz (hermetikus tudományok) köthető, miközben – még mélyebbre ásva az időben és az összefüggésekben – éppen

Thot/Hermész lehetett az, aki beavattatván bizonyos tudásba, megteremtette – a képalkotás mágikus tudományán keresztül – a tudat és vele a modern ,tudományos-technikai’ fejlődés felgyorsításának mentális alapjait stb., stb.). **Akit meg kell váltani, az a férfi valamikor, valamiért szörnyeteggé változott, és így kell, önzetlenül, megszeretni őt,** rettenetes külsejében.

Az igazság kedvéért meg kell jegyezni, hogy a megváltandó szellem, aminthogy a modern férfi is, nem elsősorban külsőleg szörnyű, sőt lehet kifejezetten vonzóvá varázsolt is; sokkal inkább a [néha ugyan alig] rejtett tartalmai: kisebbségi komplexusa, agresszivitása, ,lélektelensége’, üressége vagy éppen torz eszméi, mániái, függőségei, hazugságai várnak arra, hogy egy lélek kiszerezze őket belőle és a csúf békából gyönyörű királyfi váljon.

E négy történet így, ebben a sorrendben nemcsak a lélek, hanem **a lélek tudatosodásának története** is. A lélek előbb ,végtelenül megfélemlített’ és megmentésre szorulónak (Pisztisz Szófia), majd megmentett áldozatnak, de saját hibájából elbukónak (Psziché) látja magát, aki vállalja bukása következményeit; Perszephoné már az anyának okozott szenvedésekért vezekel (mintegy a bűnöket elkövetők helyett), majd a kereskedő legkisebb leánya igaz szeretetével megváltja a szörnyeteggé változott férfit – azaz megtalálja a megváltás útját.

2.3. A TEST: A SZELLEM MŰHELYE, A LÉLEK JÁRMŰVE

A test – amely a fenti hármásban a fizikai sík reprezentánsa –

a mai materialista közgondolkodásban az első helyre kerül (második helyre az agy mint testszerv által működtetett ,tudat’, és legfeljebb harmadik helyre a ,psziché’, mint az örökletes ösztön-beállítódások és a kétes értékű, többnyire kissé beteg érzelmek együttese) **mint** az élet **legfőbb örömforrása**, amelynek egyre túlzóbb kényeztetése a modern életvitel lényege;

a materializmus legfőbb alternatívájaként létező (elsősorban **keresztény**) **vallásos értékrendben** pedig – mint a Jó és Rossz csatateré, a kísértések színhelye – **az utolsó tagja e hármásnak**, hiszen ő a lélek botlásainak előidézője és a szellem szüntelen nevelési törekvéseinek tárgya.

Túl- és alábecsülése egyaránt oka és következménye is a modernitás osztársadalmi és individuális krízishelyzetének.

Közelebb kerülünk az igazsághoz, ha megértjük, hogy **a szellem** (a testtől *függetlenül létező* tudat) milyen **nagyszerű eszköztárhoz jutott a test evolúciójának eredményeképpen**. Bár a fizikai agy ‚beüzemelése‘, kellő mértékű ‚behuzalozása‘, a szükséges sűrűségű és gyorsaságú szinoptikus hálózat kiépítése nem kis feladat (ezt végezzük el, amikor úgymond ‚tanulunk‘: *az iskoláztatás* – ha arra használnánk, amire való, és nem a lélek foglyulejtésére és hamis tudattartalmak manipulatív célú bevésésére – voltaképpen *a szellem műhelyének megépítése és a munkaeszközök kialakítása*), megéri a fáradságot. Mert amíg a kisgyerekek alig tudják – ezen eszközök híján – az érzéseiket, gondolataikat és vágyaikat kifejezésre juttatni (pedig csecsemőkkel végzett vizsgálatok kimutatták, hogy tudatos gondolataik és erkölcsi választásaik is vannak), egy jól felépített, finomra csiszolt felnőtt agyvelő rendkívüli szellemi teljesítményekre képes úgy az anyagi világ jelenségeinek feltérképezése, megértése és alkotó felhasználása, mint a lélek átéléseinek kognitív, művészi vagy terápiás célú feldolgozása terén. **Egy ‚jól működő‘ agy** (amelyet egy ‚jól működő‘ test táplál és tart fenn) **olyan lehet a szellem számára, mint egy pompásan berendezett műhely**, amelyben kedvére barkácsolhatja az anyagban megtestesült élet fantasztikus nyersanyagát.

Az emberi lélek pedig **úgy lép a testbe** a születéskor, **mintha** valami külön az ő számára épített, gyönyörű és biztonságos **hajóba** szállna be, amely sértetlenül fogja átvinni őt az ‚élet tengerén‘, akár derűsek, akár fenyegetőek lesznek a hullámok, amelyek körülveszik az úton. A lélek számára az élet eredetileg olyan, mint a szörfösnek az ausztráliai öblök tornyos hullámai, vagy a siklóernyősnek a Himalája völgyei fölött szárnyaló sólymok megülte termikek: csupa tündöklő átélés, fény és mozgás szüntelen váltakozása; és ehhez jó deszka, jó ernyő a test, **amelynek minden érzéke az ő örömteli átéléseinek remekbeszabott eszköze**.

Ám a tudatnak, az alkotó szellemnek céljai vannak, programja van, és egyáltalán nem akarja, hogy a lélek, mint önfelelt turista, **belevesszen** a fizikai világban élhető, *az önmagáért való* élet és **a test által nyújtott örömekbe**. **Száma az a fontos**, hogy irányítani tudja a lélek hajóját, a testet az általa kigondolt mindenféle vizek és partok felé, **hogy a lélek megtapasztalja és átélje a szellem összes teremtését és átadja tapasztalása összes gyümölcsét neki** (ha mégoly keserű is olykor ez a gyümölcs). *A szellem leginkább templomnak szeretné látni az emberi testet, amelyben a lélek* – fáradságai után megpihenve, vagy hálával eltelve a ‚kapott‘ javak és élmények miatt – *őt*, mindezek kitalálóját és létrehozóját *dicsoítené*, a szellem oltárára helyezve a sok munkával megérlelt termést. Ám hiába a vallások parancsolatai a test rendeltetéséről, tisztántartásáról és megszenteléséről, az ember belülről ezt nem igazán tudja így látni. Ezért aztán *a lélek önnön test-yachtja* boldogan báméskodó és *játszi utasából egyre inkább kormányossá, fűtővé, rakodómunkássá válik* egy ki-tudja-milyen céllal, milyen partok felé hánykódó, *mind rozogább bárkán*, amelyet inkább lát szenvedései okozójának, mint az eredetileg tervezett paradicsomi hajóút boldog révbejutást ígérő álom-hajójának.

Ezt az örömvesztést csak az kompenzálhatja némiképp, **ha A LÉLEKben tudatosulni kezd az igazság a szellemhez és a testhez való tényleges viszonyáról**: hogy ő ezt a

FÖLDI ÚTJÁT (ÚTJAIT) FELAJÁNLOTTA A SZELLEM CÉLJAIRA (cserébe a fizikai testben megélhető élménygazdagságért), és – mint Odüsszeusz – **addig kénytelen bolyongani** a veszélyekkel (és persze gyönyörűségekkel is) teli vizeken az isteneknek (=szellemi erőknél, a szellem által kijelölt sorsnak) kiszolgáltatva, **amíg a ,program’ tart**, amíg a szellem jól nem lakik a lélek által eléje borított megélés-gyümölcsök keserűes levével. De ha eléggé ,leleményes’, mint hősünk, azaz **ha tudatosul benne a játék célja és értelme és a vele, általa játszóknak természete**, talán kissé lerövidítheti útját, **talán** hamarabb vagy **kicsit könnyebben ér partot**, mint ha vakon és süketen bukdácsol a kényszerűség és az értetlenség miatti harag korbácsolta ismeretlen, szeszélyes hullámok között.

Jó, ha Odüsszeusz (a lélek) ismeri, szereti és gondozza, valamint tőle telhetően jól navigálja hajóját (a testet) és igyekszik kiismerni, tisztelni és kedvezőre fordítani a széljárást (a szellem akaratát) és a víz (az élet, voltaképpen önmaga) szintelen változó természetét.

Az emberi test eredetéről szóló elméletek skáláján (amely a sárból vagy kőből, köpetből vagy kókuszdióból egyszeri aktussal teremtettségtől a mikrobák vagy egyséjtűek egyenes ági evolúciós leszármazási útvonaláig terjed) **létezik olyan változat is, amelyben e szélsőségek** (váratlanul és a modern tudat számára részben ismerős fogalmak mentén) viszonylag **közelednek egymáshoz**, az eredmény azonban nem igazán könnyen elfogadható. Eszerint **a TEREMTÉS is létezik** (hatalmas isteni és istenfiúi tervek alapján és óriási kivitelezői apparátus áldozatos munkája révén), **amely azonban** (az eredeti, ,paradicsomi’ modell mintegy ,továbbfejlesztett’ vagy természetes közegben realizált, az eredetnél nagyobb szabadságfokkal rendelkező változataként) **EVOLÚCIÓS FOLYAMATOKAT IS MAGÁBAN FOGLAL**, megengedve **a ,természeti véletlen’** által a tervekbe kerülő **kockázatot** (váratlan fejlemények, mutációk stb). Ezeket utólagos **korrekciós mechanizmusokkal** (pl. genetikai beavatkozásokkal) **kell** és lehet a kívánt **mederben tartani** (ami persze óriási kreatív potenciálokat feltételez, és elképzelhetetlen intelligencia és tapasztalat is szükségeltetik hozzá). Éppen ez a teremtési modell teszi szükségessé, hogy **olyan fejlett emberi testek** szülessenek, **amelyek** (ha másképp nem, magasabb rendű kozmikus humanoidokkal – esetleg egyenesen erre a célra ,kitenyésztett’ emberfajtaival – való keresztezés útján) **alkalmassá válnak olyan lelkek befogadására, amely lelkek aztán képesek lesznek erkölcsi döntéseket hozni** (előbb általában a jóról és rosszról, majd nem kevés „gondolatigazító” segítség igénybevétele után végeredményben arról, **hogy** hosszú földi, majd még hosszabb ,szellemi’ iskolázás után **maguk is munkásai lesznek a teremtés soha véget nem érő építkezéseinek**). Ezen elképzelés szerint **AZ EMBERI TEST** valóban **AZ A MŰHELY, AMELYBEN A TEREMTŐ SZELLEM A** felelőtlenül, gyermeki önfeledtséggel és naivitással magáért **a** létezés örömeért élő emberi **LELKEKBŐL A TEREMTŐI AKARAT** nagy tudással és tapasztalattal bíró,

hatalmas felelősséggel és számunkra elképzelhetetlen nagyságrendekkel dolgozó
MUNKATÁRSAIT KÉPEZI KI.

DE bármennyire tervezett és manipulált, vagy spontán mutálódott is a testiünk, **A LÉLEK** – minden **determináltsága ellenére is – SZABAD.** Bármelyik pillanatban dönthet a ‚szolgálat éthosza’ vagy a ‚szabad’, ‚önmagáért létezés’ mellett is (sőt, meg is változtathatja a döntést – persze megfizetve az árát, mert *mindennek ára van*). Ám nyilván **nagyon fontos, hogy** a döntés pillanatában tényleg **tudja, mit választ valójában.** Ezért – *hog*y (akár így, akár úgy) *az egyéni lélek megtalálja saját útját az életnek nevezett labirintusban* – **NEM ELKERÜLHETŐ** a tudatosodás: **A SZELLEM, A TEST ÉS ÖNMAGA LÉNYEGÉNEK TUDATOSÍTÁSA A LÉLEKBEN,** végső soron **A LÉLEK ÖNTUDATRA ÉBREDÉSE.**

3. A teremtés és az építés összefüggései

3.1. TEREMTÉS, HASADÁS, ELVÁLASZTÁS

A teremtés pillanata (mint korábban szó volt már róla) a tudat kettéhasadása ‚valamivé’ és valami ‚mássá’ (=reflektív tudattá, amely az előbbit szemléli). A ‚valamit’ (=világot, életet, létezés) szemlélő ‚más’ tekinti önmagát ezután szellemnek (=tudatnak, ‚abszolút létezőnek’, teremtőnek), és azt a ‚valamit’, amitől ily módon elkülönítette ‚önmagát’, tekinti ezután ‚más’-nak, önmaga másának, teremtettjének (‚világ’-nak, ‚teremtés’-nek).

A teremtés tehát elkülönülés/elkülönítés, minden mozzanatában egymástól elkülönülő, folyamatosan differenciálódó **másságok, különbségek létrehozása** (egy eredetileg volt ős-egységből). **A mi univerzumunk egyik fő szabálya: SEMMI NEM AZONOS SEMMI MÁSSAL.** Ám *bármilyen két dolog csak akkor különbözhet, ha valami elválasztja* őket egymástól. **Ami elkülönít, elválaszt** és így lehetőséget ad a különbözősége, **az** –bármilyen helyzetű, alakú vagy anyagú legyen is – **FAL.** Csak akkor létezhet bármi, ha egy falszerű határ elválasztja valami mástól. Ezért kezdődik így a teremtés a Biblia szerint is: ...”és **elválasztá** Isten a világosságot a sötétségtől. (...) És monda Isten: Legyen mennyezet a víz között, mely **elválassza** a vizeket a vizektől. **Teremté** tehát Isten **a mennyezetet, és elválasztá** a mennyezet alatt való vizeket a mennyezet felett való vizektől”... (Móz.1.4, 6-7)

Még **az élővilágban** is falak vannak a legfontosabb elkülönülő egységek, **a sejtek között.** De ezek **a** sejtfalak **eleven falak, amely nemcsak elválasztanak,**

hanem össze is kötnek. *A sejtfal egy féligáteresztő membrán, amely szabályozni képes a sejt információ-(ill. anyag-)cseréjét a külső környezettel, szükség szerint változtatva az áramlás irányát és volumenét.* Ily módon **az élet** példát ad az elkülönbözés, elválasztódás olyan – élő és dinamikus – szerkezetére, amely a differenciálódó funkciók talaján **kiépíti az együttműködés, együttélés, szimbiotikus összedolgozás mintáit is.**

3.2. A FAL MINT TEREMTÉS- ÉS ÉPÍTÉSSZIMBÓLUM

Az elválasztó, különbségeket lehetővé tevő **,fal’ létrehozása** tehát **feltétele a teremtésnek** – nemcsak az anyagi valóságban, hanem **már magában a tudatban is.**

Jól szemlélteti ezt a gyermek ’világteremtése’, az a – látszólag egyszerű és magától értetődő – folyamat, ahogy megtanulja elkülöníteni egymástól az érzékelt dolgokat (amikor nevükön kezdi nevezni őket: mama, papa, Pistike, később: ’én?...’). Először ’minden egy’, minden ő maga, csukott szemei mögött az ő létezése az egész univerzum. Aztán megjelenik a külvilág, és ezt a most még megnevezni sem tudott, mindent magába foglaló, mindent betöltő mama jelenti; aztán lassan elkülönül ettől egy kissé másmilyen arc (és gesztussor), a papáé és így tovább. *Minden felismert és megnevezett lénynek és dolognak az az értelme, hogy ,más, mint...’.* Az én-tudat is elkülönítés útján alakul, szűkül, ahogy egyre több dolgot ismer fel a világ, a ,nem-én’ részeként.

A tudat elválasztó (,falas’) szerkezetét az anyagban az agy struktúrája írja le, amelynek – mint a diónak – a külső környezettől elhatároló és védelmi funkciókat is betöltő többszörös ,*héja*’ (csonthéj, kéreghéj, hártya) van, közepén – ugyancsak a dióhoz hasonlóan – a jobb és bal féltekét elválasztó *fal* húzódik; a ,*tekervények*’ pedig olyan *falak* képzetét keltik, amelyekhez hasonlót a *labirintusok* mesterséges építményeiben hozunk létre.

De bármilyen más **építményünk** létrehozása is a **mezsgyék, határok, kerítések** helyének kijelölésével kezdődik és **falak** felhúzásával folytatódik: **az építés** ilyenformán mintha a **teremtéssel rokon folyamat** lenne. Míg azonban **az álmodó/teremtő tudat** **először kiterjed és létrehozza magából a majdani teremtés terét, az egész teret,** addig **minden építő tevékenység elvesz, lehatárol ebből a térből egy részt, azaz az ,építő’, FORMATEREMTŐ TEREMTÉS AZ ELSŐNEK INVERZE.** A mai kozmológia a fizikai univerzum születését is hasonló folyamatokkal írja le: a tér először felfújódik/kiterjed/kitágul, majd lokálisan összecsomósodik/összesűrűsödik a térben lévő anyag, lehatárolódik és formát ölt: így keletkeznek a galaxisok mint a *teljes* kozmosz *részei.*

3.3. KŐMŰVES KELEMEN ÉS JÉZUS

3.3.1. Déva vára és a jeruzsálemi templom

Kőműves Kelemen balladája az **„ÉPÍTÉSI ÁLDOZAT”** leírásaként maradt ránk. Hogy megértsük, miért alakult ki ez a rítus, miért szükséges, mi célt szolgál az *áldozat*, először az építés lényegét kell alaposan szemügyre vennünk.

Mint fentebb kifejtésre került, a **ter-emtés** – nevéből is következően – **tér** (azaz **szabadság**) létrehozása a **létezők számára**. Az **építés** első pillantásra mintha ugyanezt tenné. Ha azonban jobban megnézzük, **minden építmény valójában a létezők meglévő teréből hasít le egy darabot, feldarabolja a teret és a falakkal körülzárt, elhatárolt, élettelené tett tér-részbe bezárja az életet**. Vajon mitől ép-ítés a neve ennek a fordított teremtésnek? Miért kell az áldozathozatal? Ezen kérdések feltevése inspirálta azokat a gondolatokat, amelyek a kelemeni és a jézusi áldozat hasonlóságainak és összefüggéseinek elemzéséhez vezettek. Ennek eredményeként úgy látszik, hogy

A KRISZTUSI MEGVÁLTÁS A KŐMŰVES KELEMEN C. BALLADÁBAN LEÍRT BEFALAZÁSI rítus által szimbolizált „történelmi” folyamat MEGVÁLTÁSA (is); a két esemény egymás pandant-ja, és Jézus azt a folyamatot fordítja meg (egy bizonyos értelemben „fordított” cselekmény révén), melyet a ballada tömörítve megfogalmaz.

A kérdésfelvetésre különös fényt vetett egy friss hír egy olyan vállalkozásról, amely utakat szervez Magyarország történelmi városaiba, ahol a helyhez kötődő történetek, legendák átélését interaktív játékok, improvizatív „színelőadások” stb. keretében teszik lehetővé a résztvevők számára. (Ez az ötlet nagyon illik a Vízöntő-kor kreativitásához!) Most éppen Dévára szerveznek kirándulást, ahol eljátsszák a kőművesek balladáját, ám ezúttal a **befalazott feleség kiszabadítása**, azaz „*az áldozatot megváltó tett*” játékos formában történő imitálása lesz a közös élmény.

Az összefüggések felismerése szempontjából kulcsfontosságú, hogy a befalazott asszony neve beszélő név: **ANNA**, azaz **ANYA**... **A kőművesek száma 12, mint Jézus tanítványaié**, ugyanakkor **Anna** (aki archetipikus értelemben a **NAGY ANYA**, már csak azért is, mert ő **Jézus nagy-anya**, Mária szülője) befalazása úgy is értelmezhető, hogy megfosztatik az anyaság lehetőségétől, így Mária (és ezért Jézus) sem születhet meg! Ebben az értelemben **ez a befalazás-rítus egy Jézus elleni cselekmény**, mint ahogy **a jézusi megváltás-történet ennek ellentörténete, ezt hatálytalanítja**.

Érdekes a nevek elemzésével folytatni, ugyanis maga a **Kelemen** név is igen sokatmondó: már hangzásával (hangtani szempontból teljes mássalhangzó-

azonosság van) is egyértelműen a **Salamon** név megfelelője. Márpedig a **templomépítő** (Bölcs) **Salamon** a **SZABADKŐMŰVESEK** ,**atyja**' (a *templomosok állítólag az ő temploma alatt keresték a ,tudást', az ott elrejtett – anyagi és szellemi – kincsek után kutatva, sőt nem kizárható, hogy a keresztes hadjáratoknak valójában éppen ennek az ősi ismeretanyagának a megszerzése volt a célja a Szent Sír védelmezésének leple alatt*). **Aki megszerzi ezt a tudást, maga szabad** lesz („az igazság felszabadít”), **miközben** – az ,Anna' névvel jelzett (anyai/női) lélek-princípium befalazásával (holttá tevés, bénítás stb.) – **szabadságot vesz el**, korlátoz. Még tovább elemezve az érintett fogalmakat láthatóvá válik, hogy a *kőműves* szóban megjelenő ,**kő**' a **Szturnusz** attribútuma, ami általában az **akadály, korlátozás, áldozat, karma, halál** stb. fogalmaival kapcsolódik, ennek a ,**műves**'-e pedig az, aki mindennek művelője, tudója, ura. Figyelmet érdemel a ,**MŰVES**' kifejezésben a ,**mű**' tő ,ál', ,nem valóságos', ,**mesterséges**' jelentése is, amely utóbbi kifejezésben a ,**MESTER**' tő ugyanerre mutat (a **kőművesség**= **mesterség**, a **kőműves**= **mester**, és melleleg **mister**= **úr** is, azaz a hierarchizált társadalom csúcán álló [eredetileg talán *misztériumba* beavatott] egyén; ugyanakkor a német nyelv ,**kő**'=,st' [**stein**'] töve és az ugyancsak német / indoeurópai ,**er**'= ,**ő**' hímnemű foglalkozást jelző főnévképző, sőt a ,**h-er-r**'= **úr** szó is szerepel ebben a kulcskifejezésben). Ez az etimológiai összefüggésrendszer feltárja a **szabadkőművesség lényegi jelentéseit**, hiszen benne ,**mesterek**', **misztériumok, templom, kőműves szimbólumok, rejtett tudás, templomos lovagok** stb. játsszák a főszerepet. Nem véletlen az sem, hogy a ,**templum**' szónak a ,**tempus**'=idő szóhoz van köze, a **templomépítés** – ahol a szentélyben ,lakik" az isten – ilyen értelemben az **idő befalazását**, eleven voltának megszüntetését, elrejtését, uralását jelentheti. (Csak zárójelben, mert ennek kifejtése maga is egy egész tanulmányt igényelne: a **szellem** inkább a **térrel**, a **lélek** inkább az **idővel** rokon. **AZ IDŐ BEFALAZÁSA** tehát **A LÉLEK BEFALAZÁSÁT JELENTI!**) A **templomépítő Salamon-Kelemen** tehát bizonyos értelemben az **Idő Ura**: ez a tudás lehet a befalazott ,Szentek Szentje', a jeruzsálemi szentély titka, amit a keresztesek és főleg a **templomosok** keresnek – márpedig a **Föld ,programjának' kisiklása (amit a tengely elmozdulása jelez) az idő kisiklását (kisiklását) jelenti**, ahogy azt a *világfa kidőlésének* vagy a Kalevala *szampo*-ja, az *idő-malom tengerbe zuhanásának* motívuma, vagy akár Hamlet fohásza („*Kizökent az idő, ó, kárhozat*"...) jelzi.

A **templom**, ill. az **építés** az a központi motívum, amely a leglátványosabb módon *összeköti* a ,*szabadkőműves*' és a ,*dévai*' tematikát *Jézussal és Salamonnal*. **JÉZUS** (a zsidók szemében a legnagyobb szentségtörténet követve el) a **templom lerombolásáról és három nap alatt történő újraépítéséről beszél** (a test templomára gondolva, megelőlegezve ezzel halálát és feltámadását, ld. Ján. 2. 19-21). **SALAMON** leglényegibb cselekedete a **templom megépítése és a frigyláda elhelyezése** a Szentek Szentjében.

Ez a tett nemcsak az **Úrral való szövetséget** és ezzel a **zsidó nép kiválasztott voltát** szentesítette, hanem egyszersmind a **vándorlás megszűntét**, a **végleges**

letelepedést is jelentette. Ezzel az **izraelitákat** bizonyos értelemben helyhez – méghozzá **„örök időkre”** a **Szent Városhoz**, Jeruzsálemhez – **kötötte**, és ezzel bizonyos értelemben *újra* **„városlakóvá”** tette. Kortárs régészeti feltárások alapján ugyanis a bibliai exodus-történet úgy módosulna, hogy az egyiptomi zsidó *elit* **Mózes** vezetésével (az **eredetileg kánaáni városi plebejus**, majd – lázadás és kítörés után – a sivatagban kibuc-szerű állandó településeket alapító) **izraelita törzseket gyűjtötte össze és** (a megteendő távolság szempontjából *értelmezhetetlen*) *negyven éves sivatagban körözés* során **készítette fel az „isteni terv” végrehajtására.**

Ugyanakkor **ismeretes a szabadkőműves hagyomány kötődése a jeruzsálemi templom építéséhez** (példaképpen elég megemlíteni a rejtélyes Hiram Abiff-történetet a szabadkőműves beavatásban, miközben a bibliai leírás szerint a templom tényleges felépítésben szerepel egy valóságos Hiram stb.).

Déva várának építése pedig rámutat – az *„építési áldozat”* tematikáján és a *„fal, befalazás”* lényegláttató motívumain keresztül – **az építés (mint a teremtés egy változatának, inverzének) lényegére: a női elem (lélek, élet, a jelen[lét] ideje) beáldozására, bezárására, eltüntetésére.**

3.3.2. A templomépítés és a befalazás értelmezése

A jeruzsálemi **templom építése** mintha arról szólna volna, hogy **Istent**, az **Ő jelenlétét** lokalizálják, mintegy bezárják a falak közé, hogy ily módon **elérhetetlenné tegyék** az emberek számára (csak a legfőbb főpap, a kiválasztott léphet be oda). Korábban a frigyládába zárták a szentséget, amely szintén **érinthetetlen (=szent?)** volt (a közelébe merészkedőket azonnal mintegy villámmal sújtotta), de együtt vándorolt a néppel (akár a tűzoszlop és a felhő, amely a sivatagban előttük járt); Isten jelenléte tehát legalább érzékelhető volt. **A TEMPLOMÉPÍTÉSSEL** mintegy befalazzák az istenséget, miközben **ez** a lépés – mint az az írott történelemből is kitűnik – **mindig AZ ÍRÁS, A JOGRENDSZER, A KITERJEDT HÁBORÚK, A (MÁSOK MUNKÁJÁRA ÉPÜLŐ) URBÁNUS LÉTMÓD, VALAMINT AZ AZT LEHETŐVÉ TEVŐ MEZŐGAZDASÁG ÉS KERESKEDELEM (AZAZ AZ ÚN. CIVILIZÁCIÓ) EGYIDEJŰ MEGJELENÉSÉVEL JÁR.** Bár ez – a fejünkbe töltött ún. „történelem” torzításai miatt – számunkra nem tűnik nyilvánvalónak, **AZ EMBERISÉG TÖRTÉNETÉNEK LEGNAGYOBB RÉSZÉT NEM VÁROSI VISZONYOK JELLEMZIK, HANEM TERMÉSZET-, VALÓSÁG- ÉS ISTENSÉG-KÖZELI, KÖZÖSSÉGI LÉTFORMÁK,** amelyek nyomait máig őrzi néhány – a civilizációtól szerencsére elzártan élő – törzs kultúrája és napjainkra jól dokumentált szokásrendje.

Ez olvasatunkban azt jelenti, hogy

A TEMPLOM MEGÉPÍTÉSE A ,MODERN' (HIERARCHIKUS-PATRIARCHÁLIS-HATALMI [=MONARCHIKUS/,DEMOKRATIKUS'] RENDSZEREKRE, POLITIKUMRA, MENTÁLIS BEFOLYÁSOLÁSRA, társadalmi és gazdasági EGYENLŐTLENSÉGRE ÉS KIZSÁKMÁNYOLÁSRA ÉPÜLŐ) MONETARISTA/TECHNICISTA TÁRSADALOM ALAPJAINAK LERAKÁSÁT JELENTI: a templomban lakó, megközelíthetetlen és hatalmas istenség ,bevezetése' a földi hatalom kiépítésének legfontosabb lépése, *a (korábban egyenrangúak közösségében élő) hétköznapi embernek el kell fogadnia ismeretlen fölöttes hatalmak uralmát az élet minden területén.*

Egyes források szerint az **ábrahámi szövetség** azt a projektet szolgálja, amely **az emberiség ,morálissá' válását célozza** meg a fent vázolt társadalmi rendbe való beépülés, **az alávetettség elfogadása útján**, mégpedig a **,lelkiismeret'-nek**, a **kívülről az emberbe vitt („Gondolatigazító”)** kontrollnak a működtetésével. A lelkiismeret fogalma és szerepe az egyes ember beillesztésében az éppen uralkodó társadalmi rendbe mindig a vallások (vagy valláshelyettesítő ideológiai konstrukciók) legfőbb tartalma volt. A ,történelmi vallások' jól kitapinthatóan szolgálják a ,vadember', a természetes ,ösztönök' és érzelmek domesztikálását, miközben az aktuális hatalmi hierarchia érdekeinek hatékony védelmére használták és használják az általuk keltett bűntudatot és ,üdvözülés' iránti vágyat.

A város mindig a templom köré épül, tehát az urbánus létmód és a hozzá tartozó (rabszolgatartó, ill. feudális/kapitalista/imperialista) világregnd középpontja a templom, ily módon a salomoni templom a jelen világregnd alapja és gyökérzete.

E világregnd – amelynek bevezetésére a templomépítés irányul – **létrehozásának feltétele** (a ballada tanúsága szerint) **A NŐ, A LÉLEK, AZ ANYA BEFALAZÁSA** (beáldozása, megbénítása, elpusztítása [persze ez utóbbi nem lehetséges, mert ahogy mondjuk is, „a nő – azaz a LÉLEK – örök”]), azaz tulajdonképpen **magának a földnek, a Földnek, a természetnek, a lelki/női/anyai valóságnak falak közé szorítása, a maga természetes életétől való erőszakos megfosztása** (az ,építés' ürügyén). Mindez az **élettelenné válás, a fokozatos regresszó és elhalás folyamatait** indította be az egész természeti és emberi létezésben, és EZ A MODERNITÁS JELENKORI KRÍZISEINEK LEGFŐBB ÉS VALÓDI OKA. Szükségessé vált tehát (és különösen égetően **SZÜKSÉGES MA**), **HOGY EZ A FOLYAMAT MEGFORDULJON, AZ EREDETI REND HELYREÁLLJON ÉS A „KIZÖKKENT IDŐ” VISSZAKERÜLJÖN TERMÉSZETES ÁLLAPOTÁBA. EZ A MEGVÁLTÁS SZÜKSÉGESSÉGÉNEK IGAZI ÉRTELME.**

3.3.3. A megváltó Élet, a Lélek küldötte: Jézus

Csudálatos archaikus népi imádságunkból ("Fa szülte ágát, ág szülte bimbáját, bimbó szülte virágát, virága szülte szent Annát, Anna szülte Máriát, Mária szülte Jézuskáját" megérthetjük, **hogyan függ össze a szerves valóságot jelképező (a kínai rendszerekben ötödik) elemmel, a világtengelyt megtestesítő élő fával az anyai princípium:**

az anya-istenség, a szent Anya, a **Nagy Anya, ANNA (Jézus – és minden ember – olyannyira fontos anyai nagy-anyja!!!) Máriát** hozza a világra (*mare=tenger: a lélek-szülő anyai energia-tenger, a földi életet létrehozó anyagi víz-óceán!*), aki **pedig szüli a(z emberi) MEGVÁLTÓT.**

JÉZUS tehát ebben az értelmezésben (a *négy szellemi/anyagi elem: a föld, víz, levegő, tűz mellett*) **az ötödik elem, a szervesség, az élet és A LÉLEK eleme, A FA** (a kő, a fa-ellentéte!!!) **LESZÁRMAZOTTJA**, amit a *keresztfá* is jelez: halálával bezárul a kör, visszatér eredetéhez, a női/lelki valósághoz, az élet és halál természetes körforgásához (*a kereszthalál a fával való újraegyesülést, más szempögből a világtengellyel való azonossága felmutatását is jelenti*). Mindez leírja az ő (az egyház által eltagadott) **kötését a Földanyához, az élethez, a női/természeti valósághoz** (ami a Nag Hammad-i tekercsek egyes apokrif szövegeiben világosan meg is jelenik).

Tehát – szemben az istent (valójában az istenség elrejtene kívánt lelki/anyai oldalát) befalazó Salamon/Kelemen-nel – **Jézus azért áldozza az életét, hogy KISZABADÍTSA A LELKET a manipulált tudat és a börtönként működő fizikai test fogságából, és egyúttal egy kevésbé szilárd (NEM KŐ-szerű), légiesebb (lelkibb), másfajta templomot (= új időt, a lélek idejét), lényegében egy újfajta testet építsen.**

Az antropozófia is úgy értelmezi (a Szanheddrin által **ellene felhozott** egyik legfőbb vádpontként szereplő) **kijelentését, hogy lerombolja a templomot és három nap alatt újjáépíti, hogy ő nem a kőtemplomra gondolt, hanem a test templomára (Ján. 2. 19-21) , amely isten méltó lakhelye (ill. azzá kell tenni).** Tudta (vagy akarta is), hogy épp a zsidó főpapság fog közreműködni fizikai testének a keresztre feszítéssel való elpusztításában oly módon, hogy ő abból **felépíthesse** (a R. Steiner által *feltámadástestnek* nevezett) **új, finomanyagi testét, amelybe be(vissza?)költözhet Isten, aki egy másfajta idő (időtlenység?) hordozója az ember számára.**

Tettével **MEGSZÜNTETI (AZ EREDETI ATYA-ANYA-FIÚ)ISTENNEK A TEMPLOMBA: kőbe-holt időbe való BEFALAZOTTSÁGÁT ÉS ELÉRHETETLENSÉGÉT, ÉS AZ EMBER ELEVEN BELSEJÉBE KÖLTÖZTETI ÓT.**

Zavarónak tűnhet, hogy a szóbanforgó **isten** (akit a szentélybe ,falaztak') egy atyai princípium, a balladában pedig nőről, egy anyai princípiumról van szó. E mögött az ellentmondás mögött **az az eltitkolni kívánt tény rejtőzik , hogy A NAGY ANYA ÉS AZ ATYA valójában EGYENRANGÚAK és elválaszthatatlanok, de a papság (saját, patriarchális jellegű hatalmának biztosítása érdekében) kisajátítja az atyát és az anyai részt ,eltünteteti' (nemcsak úgy, hogy az atyaistent**

túlhangsúlyozza, de oly módon is, hogy a Szentháromságban az Anya helyén a Szentlelket szerepelteti. Ez ugyan hordozza az igazság magját (Anyai Isten = lélekszülő), ám lehetővé teszi, hogy az anya eltűnjön a tudat horizontjáról és a Szentlelket is át lehet nevezni Szent Szellemé, ami a Szentháromságot végképp „fiúsítja”...

Bizonyos forrásokban viszont arra utaló nyomok vannak, mintha ez a folyamat, a női elem kizárása/degradálása („amint lent, úgy fent”) már a „kezdet kezdetén”, magában az isteni-atyai szellemben lezajlott volna, például a teremtésben egyáltalán nem vesz részt (egyenrangú) anyai princípium, vagy – ha fel is bukkan itt-ott – csak mint másodlagos-harmadlagos, bukott-felemelendő teremtményt írják le. Ez a tematika a Pistis Sophia gnosztikus tudás-töredékében úgy jelenik meg, hogy a „tévedésből” lebukó („kincs vadász”) lélekért Krisztusnak kell leszállnia, hogy fokozatosan visszaadja erejét és visszaemelje őt eredeti magasságába, ahol egyébként – eredetileg is és a felemelkedés után újra – Krisztus méltó párja. A „lebukás/leszállás” legmélyebb pontja Authadész birodalma, tulajdonképpen az alvilág, ahol az „oroszlánfejű erő”, tehát a hatalmi férfi uralkodik (ez a mi jelenlegi világunk megfelelője, a modern társadalom pokla, ahol is a férfi uralkodói hatalmát – címereken, palotáik bejáratánál, trónjaikon – mindenféle oroszlánok őrzik).

Visszatérve a salamoni templomhoz, úgy tűnik, hogy a frigyládjába és a szentélybe a Nagy Anyát, ill. az eredeti Atya/Anyai Istent falazták be (rejtették el az emberek szeme elől): ez az a szent titok (mármint hogy AZ ATYAI ISTEN VALÓJÁBAN ATYA-ANYAI ISTEN), amit senkinek sem szabad tudni.

A SALAMONI INVENCIÓ ÉS AZ ERRE ÉPÜLŐ SZABADKŐMŰVÉSSÉG tehát ELTITKOLJA AZ ISTENSÉG HÍMNŐS VOLTÁT és a szentség titkos volta ezt az elleplezést szolgálja AZ EGÉSZ PATRIARCHÁLIS RENDSZERBEN.

(*Da Vinci-kód*: akár szimbolikusan, akár tényszerűen, a bestsellerben és a mögötte rejlő anyagokban [*Az abbé titka, Szent vér, szent Grál* stb.] a női princípium újra megjelenéséről és rehabilitálásáról van szó Mária Mag[alena, -daléna? Mag-dal-ai Mária?] személyén keresztül. Leonardo mellelleg tényleg sokat tudott a hímnősségről, az androginitásról: utolsó festményén János, korábban Mona Lisa és az utolsó vacsora vitatott Jánosa is erősen kettős nemű.)

Intermezzo: „A MÁSODIK VALÓSÁG”

A mi patriarchális világunk a régi korok matriarchális (vagy még inkább egyenrangú) rendjének megszüntetését jelenti és átalakítását egy szigorúan férfielvű társadalomba. A férfi a barlangba hívja a nőt, majd házat épít asszonyának, hogy a falak között tarthassa, hamis biztonságot sugallva uralkodhasson fölötté, korlátozhassa

szabadságát, mozgását, szuverenitását. Végül végérvényesen **belecsábítja** a **kényelmes használati és szépeszeti eszközök** a férfivilág által e célra kitalált és egyre bővülő kínálatának **csapdájába, így szentesíti** (a foglyulejtett és elcsábult nő kénytelen jóváhagyásával és egyetértésével) **az általa** (önjelölt teremtként) **felépített ,második valóságot'**. **EZ A TERMÉSZETI VALÓSÁGRA RÁÉPÜLŐ ,MÁSODIK VALÓSÁG'** APRÁNKÉNT TELJESEN **KISZORÍTJA AZ ,EREDETIT'**: **előbb a város lakó hatalmi elit tünteti el maga körül a természetet** a mesterséges környezet ,előnyeinek' kedvéért,

(mára persze éppen ők próbálnak azzal kitűnni az általuk tönkretett tömegből, hogy – ,természetesen' szigorúan művi módon, a legmodernebb technológiákra építve – kvázi-természettel veszik magukat körül a golfpálya-simára nyírt és gombnyomásra locsolható gyepvel körülvett úszómedencés kertvárosi villáikban),

majd (jórészt vallási térítómunka ürügyén, valójában a piaci terjeszkedés, a gyarmatosítás érdekében) **a világ ,fejletlenebb' népességét is elszakítják természetes környezetétől**, és az ősi közösségek is (akarva-akaratlan, hol sorsszerűnek tűnő, hol egyértelműen a ,fejlett világ' által kikényszerített változások miatt) **BEHÓDOLNAK A ,SZÉP ÚJ VILÁG' MESTERSÉGES (ÉS HAMAROSAN VIRTUÁLIS) VALÓSÁGGÁ FEJLESZTETT ,MÁSODIK PARADICSOMÁNAK'**.

A férfielv, a patriarchális hatalom tehát fogságba ejti, befalazza, megbénítja, eltünteti (lenyírja, kivágja, bekeríti, felássza, leaszfaltozza, lebetonozza, kiszáritja, feltölti, szabályozza, hasznosítja, termelésbe vonja, tanulmányozza, átszerkeszti, módosítja, újrakonfigurálja stb.) **az anyatermészetet, a női elvet, a lelket (hogy hatalmi világát felépíthesse és hatalmát megtarthassa).**

Jézus-Krisztus, a FIÚ a letagadott/kitagadott, befalazott eltüntetett anyát/női oldalt/lelket/életet KISZABADÍTANI (menteni/rehabilitálni), **a létrejött torzulásokat és betegségeket kijavítani/MEGGYÓGYÍTANI, a tagadó tettet megváltani jött a világba** (*anélkül, hogy a férfielvet, az atyát megtagadná, hiszen a kettő elválaszthatatlanul összetartozik*). *Megfeszítettése a szellem absztrakt és hatalmi működése által holtta merevített természetre (=keresztfára) való (kínbalált hozó) ráfeszülést, ugyanakkor az anyai/anyag természetel való önkéntes/áldozati/felmutató azonosulást is jelentheti.*

Érdekes lehet a fentiek tükrében az a gesztusa, amellyel **anyját Jánosra bízta** (...” *ímbol a te anyád! És ettől az órától magáboz fogadá azt az a tanítvány*”, Ján. 19. 27). Különös ez a gesztus azért is, mert mintha valóban **KÉT EGYHÁZ**ról lehetne beszélni:

egy ,nyilvános', exoterikus (atya)egyházról, a **PÉTER** (= ,szikla': **KŐ! SZAT-URNUSZ=Szent Úr!**) nevével fémjelzett keresztény egyházzal

(amely – megtévesztő módon – éppen **anyaszentegyháznak** nevezi magát, mintha a pápa lenne az atya [papal!!!] és maga az egyház az anya) ,

és egy rejtett, ezoterikus **JÁNOSi vonalról** (ld. „Szent vér, szent Grál”), amely János (gnosztikus-misztikus jellegű, de) kanonizált evangéliumában, talán a hasonló Jelenésekben és esetleg a „páli fordulat” egyesítő szellemében, valamint egyes okkult hagyományokban érhető leginkább tetten.

Ilyenformán a két vonal összeérésének (davincikódos) ideája a megváltási terv (egyik) rejtett, de valódi célja lehet. **János feladatává lett ugyanis Mária, a szűz/anya (=lélek) princípium megóvása, védelme (és rehabilitálása is?).** *A Mag(dalai) Mária lehet az égi-földi anyának a földi, megváltott (megbocsátás útján fölemelt) hiposztázisa,* a Pistis Sophia képviselője a jézusi Krisztus-történetben, akit nem az atya (mint Szűz Máriát), hanem maga Krisztus ,termékenyít’ meg a magjával (önmagával, lényegével). Ez szimbolikusan **a női elv, az anya (lényegében a lélek) kiszabadításának programja a férfi-elv hatalma alól, mint a krisztusi megváltás egyik lényege** (amelyet most a dévai kirándulók – lelkük ártatlanságában – mintegy ,véletlenszerűen’ eljátszanak). **EZ TERMÉSZETESEN AZ ATYA MEGVÁLTÁSA IS NŐI FELÉNEK VISSZAINTEGRÁLÁSÁVAL,** AZ ATYA TELJESSÉ TEVÉSE AZ ANYA VISSZAHOZÁSÁVAL, A KERESZTHALÁLBÓL VALÓ FELTÁMADÁSSAL MEGFORDÍTVA A BEFALAZÁST.

A keresztfeszítés mint a befalazás ,visszacsinálása’ a kő és a fa egymással ellentétes lényegére utal: a kő a halál, a fa az élet.

A kő és a fa ellentétében **Jézus a fa, az eleven lélek,** míg **a szabadkőművesség** a maga **kő-szimbolikájával az élettelen/lélektelen szellemhez tartozik.** (Még a nevekben is **feltűnő a ,kő’ jelentésű** [Einstein, Eckstein, Steiner stb.], szintúgy a szellemre utaló **Weiss** [=,fehér’, ,tudni’] **tövek** halmozódása [Weisser, Weisskopf stb.] **azok között, akik szellemi oldalról részt vettek a modern civilizáció felépítésében.)**

„**Én vagyok a feltámadás és az élet**”... „**Én vagyok az út, az igazság és az élet**”... „**Sosem láttam szebb gyümölcsfát, mint a Jézus keresztfáját**” stb. Azaz **a ,keresztfá’** – bár a halál fájaként ismerjük – valójában az **Élet Fája,** maga **az életfa, a világfa, a világtengely.** Ezért van olyan hatalmas jelentősége a feszület mindenütt-jelenvalóságának: állandóan **az emberek szeme előtt van** nemcsak az áldozat, hanem **a megváltás gyümölcsét hordozó életfa** is a maga óriási jelentés-tömegével. **JÉZUS HALÁLA AZ ÉLETTEL VÁLIK AZONOSSÁ, MEGFESZÍTÉSE A LÉLEK/NŐI TERMÉSZET BEFALAZÁSÁNAK A MEGFORDÍTÁSA.**

A fentiekből látszik, hogy talán nem tévednek túl nagyot azok, akik *Jézust* egyfajta *taoista bölcsként* értelmezik, és *összefüggésbe hozzák a természetes létmóddal,* a négy

elemhez való szoros kapcsolódással olyan apokrif források alapján, amelyek *Jézust a természetes létmódról tanító, a szabad természetben, az elemek között sétálgató, vidám emberfiaként mutatják be.* Ez még inkább aláhúzná a János-Mária (anya, anyatermészet stb.) vonalat és világossá tenné, **miért János a kedvenc tanítvány: Ő, A NŐIES JÁNOS HORDOZZA A JÉZUSI TANÍTÁS LÉNYEGÉT.** Ő (a Da Vinci kód és előzményei szerint) valójában Mária Magdaléna, azaz nő (is), amint az Leonardo utolsó képén is jól látható, ahol a felfelé mutató ujj azt is jelentheti, hogy az igazság (a titok nyitja) ,ott fenn' van; és ez a titok a **kettős – androgün – természet,** ami részben talán a lélek és a szellem/test kettősére, részben magának a léleknek a kettős [víz-levegő] természetére utalhat, amint erre maga a **János' név [a kétarcú Ianus]** is felhívja a figyelmet. Az ugyanitt megjelenő ,nyilvános' péteri és ,rejtett' jánosi vonal és ezek összeérése a XX. századra a fentiek alapján a következőképpen értelmezhető:

(mivel PÉTER=kő[szikla], tehát)

AZ EGYHÁZ PUBLIKUS, világi/hatalmi **RÉSZE** a lélektelenített anyagból épített monetáris/technikai civilizációval, az embert élettelen nyersanyagként kezelő, sakkfiguraként mozgató hatalmi struktúrákkal, **A SZELLEM PATRIARCHÁLIS RENDSZEREIVEL FÜGG ÖSSZE,**

a **JÁNOSI VONAL** viszont **A LÉLEK** hagyományait őrzi (a szeretet és a természeti lét értékeit),

ezért

a **MEGVÁLTÓDÁS** nyitja talán **E KÉT VONULAT ÖSSZEÉRLELŐDÉSE.**

Így (is) értelmezhető az, **HOGY JÉZUS AZ ÚT, AZ IGAZSÁG ÉS AZ ÉLET: ő az irány, az út, átmenet kő és fa, szellem és lélek, szerves és szervetlen között, aki FELMUTATJA AZ ELREJTETT IGAZSÁGOT, AZ ÉLET ÉS A LÉLEK valódi (női) SZEREPÉT a Teremtésben, ÚJRAEGYESÍTVE azt férfi párjával, A TEREMTŐ SZELLEMMEL.**

Ehhez az értelmezéshez jól kapcsolódik a ballada helyszínének **DÉVA** neve is, amely szó szanszkrit nyelven ,ragyogó', ,gyönyörű', ,játékos' istent (= természetistennőt, akár tündért) jelent. Ennek a minőségnek a ,befalazásáról' (eltüntetéséről) van tehát szó, ami érdekes módon éppen a történelmi kereszténység, a *katolikus egyház műve volt.*

Ezzel kapcsolatban meg kell említeni, hogy a történelmi kereszténység a *hedonista Róma* lassú haldoklásán virágzott ki. Ez az jelenti, hogy a *hellén világ* könnyed és játékos, gyermeki/bukolisztikus világképe, amely *minden létezőben,* a természet minden elemében ,játszi' isteneket, eleven és *örömmel telített lelket látott,* már rég háborúkon, kizsákmányoláson, rabszolgásításon, lelkek elnyomásán keresztül *élősködő emberek* durva és felelőtlen *dőzsölésének ideológiájává változott,* amellyel szemben az új vallásnak fel kellett lépnie. Így a **korai keresztény egyház** szigorú, aszketikus világlátása érthető és morálisan nem indokolatlan. Ez azonban

– bár lényegét tekintve **eleinte a gyermeki lélek** tiszta, ártatlan **öröm-létének megvalósítása volt a cél** Jézus intenciójának megfelelően („Bizony mondom néktek, ha... olyanok nem lesztek mint a kis gyermekek...” Mát. 18.3) – apránként a **„pogány világ”** minden vonatkozásának **üldözésévé** fajult, ami a **női/gyermeki és természeti/lelki valóság „halálát”** jelentette. **PÁN, A TERMÉSZET ÉLŐ LELKÉNEK ISTENE, MEGHALT.** (... „Elérve Palodesz magaslatot, add hírül: A nagy Pán halott. Némán hever hétszövé fuvolája, a mellyel nimfákat rémíszigetett. A föld máttul rideg, zord, néma, árva; nem élnek rajt'a játszi istenek. ...A TERMÉSZETBŐL ELSZÁLLOTT A LÉLEK... JÖN A SZÍVET FÁSÍTÓ ÖNTUDAT. ...A szenvedők bírják ezután a földet. Édes gyönyör leszen hullatni könnyet. ...És im kelet felől, a hol pirosra Leget, párát a hajnal fénye fest: Az ég alján, a földdel összefolyva Feltűnik a KERESZT.” Reviczky Gyula: Pán halála)

Így történt, hogy bár a keresztény egyház elvileg **Jézus Krisztus** vallását hirdeti, aki pedig egyértelműen kijelenti, hogy **„A LÉLEK AZ, A MI MEGELEVENÍT... A BESZÉDEK, A MELYEKET ÉN SZÓLOK NÉKTEK, LÉLEK ÉS ÉLET”** (Ján. 6. 63), a tényleges **történelmi „atyaszentegyház”** a kereszt jegyében **likvidálta az emberiség addigi lélekhitét**, az animista világszemléletet és az élő természet isteneinek/istennőinek hatalmát.

Ez a folyamat **az egész indoárja területen** (Indiától Európa nyugati partjaiig) végigsöpör, nyilván mert (egyes források szerint a földi ősember és az *ádami [külső, genetikai nemesítő] faj keresztkezéséből* létrejött, más források szerint az *atlantiszi eredetű ún. „iráni” gyökértörzsből* leszármazott) fehér (árja) faj volt alkalmas ennek a lépésnek a megtételére. **AZ EGÉSZ FEHÉR FAJ MINTHA EGY OLYAN TERV SZERINT HALADNA, AMELY AZ ATYA HATALMÁNAK KIÉPÍTÉSE ÉS ezzel AZ ANYA ELIMINÁLÁSÁNAK IRÁNYÁBA TART, HOGY AZ EMBERISÉG LEGJOBBJAIT KINEVELJÉK AZ ATYA VILÁGÁNAK a SZOLGÁLATÁRA** („*ATYAVILÁG*”!= az *eredeti terv*, a *„paradicsomi” modell*). Ennek a tervnek a része lehet az istenség női felének a feláldozása.

A MI VILÁGUNK azonban FIÚ-UNIVERZUM, és **A FIÚ** – már pszichológiailag is – az anya rehabilitációja (nem tud világra jönni az anya **„közreműködése”** nélkül!...), egy patriarchális világrendben pedig ő **KÖZVETÍT AZ ATYA ÉS AZ ANYA KÖZÖTT.**

Talán a tisztán **ANYAGGÁ „DEGRADÁLT” ANYA ÉS A SZELLEMMÉ „AVANZÁLT” ATYA KÖZÖTT A FIÚ A LÉLEK, AKI – AZ ANYAGOT ÉS A SZELLEMET IS ÁTHATVA ÖNMAGÁVAL, MINDENT ÁTLELKESÍTVE – VISSZAÁLLÍTTJA AZ EREDETI RENDET ÉS A HARMÓNIAÁT A SZÉTSZAKADT ÉS ELTORZULT VILÁGBAN.** Ő a lélek visszaemelője egy olyan világrendbe, amelynek legfőbb jellegzetessége éppen a lélektől való megfosztottság.

Popper Péter arról beszélt egy Nyitott Akadémia előadáson, hogy civilizációnk a **szomjazás kultúrája:** a gyermekeket korán elválasztják az anyától /anyatejtől/szopástól, és a **hiányzó folyadékot (szeretetet, kapcsolatot, lelket)** az éppen emiatt tulajdonképpen **soha fel nem nőő gyermek-ember** mindenféle (freudíanus értelmezésben **orális**) **pótcselekvéssel** (a folyamatos beszéd is az, akár a rágógumi, nasi, alkohol stb.) **igyekszik kompenzálni.** Ezt (is) *eredményezi a női/anyai/természeti/lelki ősválság alárendelése a férfi hatalmának.*

Ennek a beteg világrendnek a megváltására/megfordítására szolgálna a jézusi tett, ezt azonban az egyházi, „hivatalos” kereszténység épp az ellenkező irányba mozdította ki (mert ő maga a világhoz, a falépítő/felhalmozó/kizsákmányoló patriarchális rendhez tartozik). És bár ott folyik alatta búvópatakként a jánosi vonal, amely elvileg helyreállíthatná a női elemet (ki is harcolta a szűzanya beemelését a kultuszba), ez is magán hordozza a *szellemi vonulat alapvetően patriarchális arculatát*.

A valódi, életté tett, **TÉNYLEGES MEGVÁLTÁS** mintha **FERENC KEZÉBEN LENNE**, ő **AZ EREDETI krisztusi INTENCIÓ MEGVALÓSÍTÓJA**, A TESTVÉRI/LELKI SZERETET, AZ ANYATERMÉSZETHEZ VALÓ MÉLYSÉGES HŰSÉG HORDOZÓJA (aki ugyanakkor *templomot*, sőt szerzetesrendet épít ki és a pápától kér engedélyt, tehát nem tagadja meg az atyai hatalmat sem, és ezzel a **JÉZUSI MEDIÁTOR** szerepkörét valósítja meg).

A **FERENCESEK barna csuhája** a *fizikai-természeti értelemben vett élet-szülő, az anyai- anyagi föld iránti alázatos odaadás képe*, és *a barna szín megjelenése a lélek magjában* (M. Newton: Lelkünk útja) valószínűleg az ő áldozatos, a **minden létező iránti szeretet** megvalósítására törekvő lényüknek köszönhető. *A szív-csakra színei* (a **zöld**, ami az élő természet és a **rózsaszín**, ami a gyermek, az ártatlanság, a szeretetelli **élet**, a **tej** és a **vér** keverékének a színe) *mellett jelenik meg* a(z egyébként e kettőből kikeverhető!) **barna**, visszahelyezve „jogaiba” a lenézett, megsértett, megsebesített, kizsákmányolt és mégis olyan bőkezű és örökkévalóan hatalmas anyaföldet.

Nehéz véletlennek tekinteni, hogy **BÖJTE CSABA** éppen **FERENCES** pap és szerzetes. Nyilvánvalóan az sem egészen véletlen, hogy Böjte Csaba éppen itt, **DÉVÁN** hozta létre első *anyaotthonait* elárvult/anyátlan gyermekek számára, olyan árva lelkeknek, akiknek igazi *otthonuk, azaz anyjuk nincs* (az oroszoknál az otthon, a haza a szülőanya: „rogyina-maty”), vagy ha van is, nem tudja gyermekeit táplálni, felnevelni...

Talán nem túlzás azt mondani, hogy a **DÉVAI BEFALAZÁSI RÍTUS** által bemutatott **ANYA-/TERMÉSZET-/LÉLEK-GYILKOSSÁG** következménye a **világban lévő tengersok szenvedés és árvaság** (a tengersok öröm és anyai jószág helyén) és ennek alapján talán érthető, hogy az egész folyamatnak **ITT KELL MEGFORDULNIA** (:ahol a bűnt elkövették, ott kell jóvátenni). Az, hogy Csaba testvér ferences, és hogy hűséges tagja az egyháznak, éppen a **jóvátételről** szól:

annak *a „patriarchális” vonulatnak a megváltásáról a jézusi intenció legigazabb, ámulásmentes követésével*, amely fentebb vázolt történelmi vonulat a modernitás ETATISTA/MILITARISTA/GAZDASÁGI-MONETÁRIS DIKTATÚRÁINAK áldemokratikus terrorjával annyi szenvedést és pusztulást okozott, *a lélek és az anya-természet* olyan *elárvulását eredményezte a Földön*, hogy azt **CSAK ITT (Déván) ÉS ÍGY** (a legtisztább krisztusi tettel, a gyermek-lelkeknek anyát/otthont visszaadva) **LEHET HELYREHOZNI**.

3.4. A FAL

3.4.1. The Wall – a ‚húsdaráló‘

Ha manapság egy ‚entellektüel‘ publikálni akar, vagy akár csak egy kicsit is ad magára, *úgy beszél a ‚piacok‘-ról, mint* (ráadásul nagy hatalommal rendelkező) *élőlényekről*, ‚akik‘ reagálnak, értelmeznek, nyugodtak vagy idegesek stb., *az emberekről, mint munkavállalókról, munkaadókról vagy egyszerűen ‚piaci szereplőkről‘ és ‚társadalmi aktorokról‘. Az egyetemi oktatás a mai értelmiségi közbeszédben „diplomás-képzés”, „tudás-termelés” és „szakember-előállítás”: egy szó sem utal(hat) rá, hogy itt emberekről, ne adj’isten lelkekről van szó. Az **emberi léleknek** ez a fajta **tárggyá degradálása**, a termelés és a piac gazdasági kategóriába való belevonása, **mintha maga az ember gyárilag előállított termék és áru lenne**, a PINK Floyd-filmnek **arra a felejthetetlen jelenetére emlékeztet, amelyben a gyerekek az iskolapadból egy húsdarálóba kerülnek.***

Nota bene: a **pad**, amelybe szabályosan bepréselve – korábban ráadásul még hátratett kézzel is, a mozgás minden lehetőségétől megfosztva – kellett a kisdiákoknak *szoronganiuk*, a **banco** olasz szó magyar megfelelője, és a **bank** elnevezés tényszerűen innen ered (a *pad*ról, ahol a *pénz*, lelki nyomorúságaink egyik fő oka, valaha gazdát cserélt; ahol a szó eredeti, tiszta jelentését meghazudtoló, életeket felfaló ‚*hitel*‘ első piszkos ügyletei lezajlottak). *Az eleven lelkek, a gyerekek, akiknek alaptermészete az öröm, beszorítódnak a padba* (ami **maga is egyfajta fal**), megbénítják őket, *elveszik tőlük a mozgás és az elevenség örömét*, nem lehetnek kinn, a **szabadban** (így mondja, láttató módon, a magyar nyelv; kinn, a **természetben van a szabadság, a fal pedig a rabság** szinonímája).

AZ ISKOLA FALAI TEHÁT RABSÁGOT JELENTENEK ÉS EGYSZERSMIND ‚GYÁRAT‘ IS, A HOL A LELKEKET TÉNYLEGESEN LEDARÁLJÁK: először **megfosztják** természetes, istenadta és az anyai szeretet által táplált **szabadságuktól**, **hogyan aztán belőlük (miután megfosztották őket elemi – a mindenkivel veleszületett önérték ösztönös tudásából fakadó – önbizalmuktól is a teljesítményelvárások és a folytonos, mesterséges szempontok szerinti értékelés folyamatában), ezekből az elbizonytalanított és most már sikerre szomjazó palántákból** (célirányosan adagolt testi-szellemi műtápokkal és a megvonások-jutalmazások durván manipulált eszközeivel) **a fennálló társadalmi/politikai rendszer hűséges rabszolgáit termeljük ki.**

Ez a fentebb vázolt *folyamat* – nyilván nem véletlenül – a mezőgazdaság, főként a földművelés létrejöttének körülményeit konzerválja. Minden adat arra utal, hogy **AZ URBÁNUS LÉTMÓD FELTÉTELEZI A TÖBBLETTERMELÉST A VÁROSI ,ÉLŐSKÖDŐK’ ELTARTÁSÁHOZ; így a mezőgazdaság a város fenntartó alapzata, az iskolarendszer pedig a szolgálatra alkalmassá tett emberi ,anyagot’ neveli ki a városban létrejövő patriarchális hatalmi rendszerek apparátusaiba. Az iskolarendszer által ledarált lélek-hús véres; márpedig ha valaki vérezik, ott az egyéni tudat, a lélek öntudata sérült meg.**

Polcz Alain „Asszony a háborúban” c. önéletrajzi regényében megrázó szenvtelenséggel meséli el, hogyan tört el a nők gerince, amikor a nemi erőszakot elkövető katonák a lábukat ,felhajtották’ a fejükhöz és úgy böködték őket akár órákon át, tucatnyian is. Neki magának nem törtek csigolyái, ,csak’ a háta zúzódott össze, ezért hátul folyamatosan vérezett, mint ahogy alul is (már csak azért is, mert az erőszakból és a menstruációból – és talán vetélésekből is – származó vér beleszáradt a bugyijukba és újabb sebeket generált)... Nehéz elgondolni is, hogyan lehet meggyógyítani ennyi testi/lelki sérülést és hogyan lehet megbocsátani végül ennek az iszonyú, férfielvű – erőszakos és kizsákmányoló – rendszernek, amelyben évezredek óta él az emberiség és amely ennyire megbetegített természetet, nőt, gyermeket, minden emberi lelket...

3.4.2. A ,fogyasztás’

Nem szabad elfelejteni, hogy **a ledarált lelket, ezt az egyenpépesített egyéni tudatot** valakik elfogyasztják! Ez tehát egyfajta **kannibalizmus: embernek ember által való elfogyasztása**. Márpedig a ,*fogy’* tő a nő (!), növekszik, bőség stb. ellentéte (apad, csökken, kevesebbé válik), azaz egy **leépülési folyamatot jelöl**. A ,**fogyasztás’** szó (amely eluralta modern életünket) ugyanígy valami pusztulásra, leépülésre (le-építésre?) utal: **amikor az ember ,fogyaszt’, akkor elvesz, felhasznál valamit a maga céljaira, csökkentve a körülötte lévő valóság értékét.**

A *bulimia* [BULI!] ennek az öncélú valóság-habzsolásnak a betegessé torzult képe, amikor valaki azért, hogy minél több *értéket* tehessen magáévá (*magáévá tenni: erőszakkal kisajátítani, bekebelezni*), mesterségesen gyorsítja az anya[g]cseréjét, miközben az így bevitt többletérték nyilvánvalóan nem tudja táplálni sem őt, sem másokat (akik elől elvette), hanem salakká, szemétté válik (miközben az ő normális testi folyamatai is tönkremennek, a lelkéről már nem is beszélve). Mindez nemcsak betegítő, hanem maga is egy osztársadalmi kór következménye, amikor **a társadalom nem a természetes szépség-bőség-jóság irányába mozog, hanem ellenkezőleg**. Az ilyen durván megbillent egyensúly korrekciója csak mások (szintén nem ,egész-séges’) önkéntes aszkézisével vagy kényszerű nyomorával lehetséges.

Ha világviszonylatban nézzük, a **„gazdasági növekedés”** és a **„környezetpusztítás** szintén egy kényes egyensúlyi helyzet két oldalát jelenti, azaz – láthatóan – *csak a környezet felélése árán tud növekedni a gazdaság*. Ez valószínűleg már maga **letérés a Föld eredeti útjáról**, ami talán éppen a **nem-kizsákmányoló típusú, nem-hatalmi, harmonikus lét kidolgozása** lett volna. A **„valami felhasználódik – valami növekszik”** típusú **egyensúly** ugyan valószínűleg része ennek a világnak, de **eredetileg a természet „haszontalan” bősége** (pl. a gyümölcsök és magvak óriási mennyisége) adta azt a **felhasználható életanyagot**, amiből a **„magasabb” életformák gyarapodhattak** (mindenféle értelemben és módon). **Itt zavarhatta meg A „SZELLEM” a természetes folyamatokat valamiféle „GYORSÍTÁS”** (részben *talán a tudat és az „erkölcs”, a szolgáló mentalitás minél hatékonyabb kifejllesztése*) **CÉLJÁBÓL, ILL. AZÉRT, HOGY A TERMÉSZETI VILÁGOKBAN IS LÉTREHOZHASSA A MAGA MESTERSÉGES VILÁGÁT** úgy, hogy **AZ** ott talált **EGÉSZ SZERVES VALÓSÁGOT NYERSANYAGNAK TEKINTI CÉLJAI MEGVALÓSÍTÁSÁHOZ**.

Lehetséges, hogy az univerzum kalandos története és a szellem sokfélesége okán a látszólag nagyon *eltérő* céloknak és megvalósuló terveknek *közös* gyökérzete van? Elképzelhető, **hogy a** szellem „önismereti fejlődését”, és/vagy a teremtés igazgatásába bevonható filiszter-lélek hierarchia kinevelését célzó **projekt „ára” az, hogy az anyagot** (esetleg éppen az ún. „sötét anyag”-ot, az univerzum formálását/formálódását lehetővé tevő *gravitáció budozóját*) biztosító **Ahrimán „viheti” az anyag csapdájába esett**, ill. azt „választó” **lelkeket** (ahogy ezt R. Steiner sejteti)?

Mindenesetre **MA** már a **mesterséges, ÉLETTELEN DOLGOK TERMELÉSE ÉRDEKÉBEN FOLYAMATOSAN ÉS GYORS ÜTEMBEN „FOGYASZTÓDIK, FELÉLŐDIK AZ ELEVEN**(csökken, apad, megbetegszik, végső soron tönkremegy), és ebben a folyamatban **AZ EMBERI LÉLEK is** ugyanúgy apad és **betegszik, sőt elhal**.

MINTHA A LELKET, AZ ÉLŐT ÁT AKARNÁK ALAKÍTANI VALAMI ÉLETTELEN DOLOGGÁ, ILL. ÚGY BEÁGYAZNI AZ ÉLETTELENBE, HOGY TÖBBÉ NE ISMERJEN MAGÁRA ÉS KÉPTELEN LEGYEN VÉDEKEZNI AZ ELLEN, HOGY SZÁMÁRA IDEGEN, ÉLETELLENES CÉLOKRA FELHASZNÁLJÁK.

A **„falak közé szorítottság”-nak, a „húsdaráló”-ba kerülésnek az a mára már látható eredménye** („akinek van szeme a látásra”, látja), **hogy VALAKI/VALAMI FELFALJA AZ ELEVENT ÉS ÉLETTELENNÉ TESZI**. Végül is *az a folyamat, ahogy az igen eleven gyerekekből „szakembert termelnek”, pontosan ezt jelenti: hogyan lehet megfosztani a lelket élő „egész-ségétől” és élettelen elemekre bontva felhasználni valami mesterséges világ ÉPÍTÉSÉRE annak alkatrészeként.*

Ez a dolog valójában annyira durva, hogy *az emberiség többsége egyáltalán nem akarja – és így nem is tudja – meglátni*, és ezért nem lehet eltúlozni **a Pink Floyd (=rózsaszín 'fluid?')** szemléleti jelentőségét, hogy ezzel a Fal c. örülettel – akaratukon kívül, mert hogy eredetileg ők csak egyetlen személy magányának leírására gondoltak – így **lereagálták** ezt a rejtett folyamatot, **a lélektelenítés folyamatát az emberi történetben**. *A pénz fogságában, a patriarchális rend ketrecébe zártan* (Kosztolányi: „...minden lakás olyan, akár a ketrec,... vagy állat ólja”...) *élő embereket szinte lehetetlen a valóságra ébreszteni*. Ha (a neten vagy egy ,trendi műsorban’) fiatalok – tinik – beszélgetnek a **bulizás**ról, kiderül, milyen magától értetődőnek élik meg, hogy szinte folyamatosan, de legalábbis minden hétvégén buliznak és isznak (sőt drogoznak), mintha ez az élet legtermészetesebb velejárója, sőt tulajdonképpen értelme lenne, és csak azon ,akadnak ki’ a tizennégy évesek (!), hogy már tízévesek is kezdenek feltűnni a szórakozóhelyeken (ez már mégiscsak túlzás, vélik, „az ő idejükben ez nem így volt” [...]), „a ,kicsik’ jelenléte teljesen hitelteleníti a helyet” stb...). Szükségszerűnek és jónak élik meg ezt az életmódot és önmagukat abszolút jogosultnak arra, hogy ily módon ,kilazulhassanak’, úgymond el tudják ,engedni magukat’ (de vajon *honá* engedik el?..); sőt, ez szinte **kötelező**, nincs kivétel, van a *kötelező iskola* és van a *kötelező buli*, ami *az iskola inverze*, **nem lóghatsz ki a sorból**. *A buli nyilván a falak közé szorulás fordítottja akarna lenni*, úgy is élik meg, holott valójában *éppen úgy falak közé, egymás közé beszorítva, önmaguk feladásával* zajlik, **mesterséges felajzottságban** (éles ellentétben a lélek saját, természetes, az életből magából fakadó kíváncsiságával, aminek a természetbe való ,kirajzás’ felelne meg. Érdekes, hogy bizonyos korokban – politikailag ellentétes irányokból, ld. cserkész-, majd úttörő-mozgalom – a fiatalokat kivitték a természetbe és ezzel önmaguk és saját szabadságuk megélését tették lehetővé nyilvánvalóan sokkal igazabb és gazdagabb élményekhez juttatva őket, mint manapság *a kocsmá, a koncert vagy a diszkó*). Ez utóbbiak – bár céljuk a lélek valamiféle felszabadulás-élménye – **maguk is a ,ledarálás’ kategóriájába tartoznak**: mesterségesen (vizuális, audió és orális drogok, szűk keretekben és kiürült tartalmak mellett alig működő emberi kommunikáció segítségével) előállított **ketrec-szituációban próbálnak szegény gyerekek ,kilazulni’**. (El is mondják: ha a szülők ilyenkor rájuk telefonálnak – bár „jogosan”! –, ők emiatt nem érik el a ,felszabadulás’, a ,kiengedettség’ áhított állapotát. Több fiatal megfogalmazza **az iskola lélekölő** voltát a tételes *tananyag* kötelező elsajátításának kényszerével, a ,tanulás’ szűk [és ugyanakkor fölöslegesen és teljesíthetetlenül nagytömegű adatot összezsúfoló] dimenziójával, ami elől szükségképpen **menekülniük kell a bulizás** [bilizés?! dilizés?!] által biztosított *pibenésbe, ami a felszabadult, igazi élet illúzióját kelti bennük*.)

3.4.3. Alvó birkák, ébredő bárányok

Maga az iskola olyannyira a falak közé szorítottság alapképlete, hogy **a gyerekeket, akik**

(ideális esetben, mert persze ma a reális, 'civilizált világban' nem a természetben, hanem **kór-házban** [!]) születnek és hiperkomfortos **házakban**, *tudatukat hamis képekkel leárményező kép-ernyők előtt ülve* nőnek fel! és ezt mintha senki nem venné észre!

óvatos és gyengéd anyai terelgetés mellett addig **a szabadban** (boldog szabadságban) szinte **'legelésztek', valóságosan 'beterelik' az óvodai-iskolai (tan)termekbe, mint birkákat az akolba.**

Erdélyben az újszülöttet – még ha a (fából készült) házban született is – máig **kiviszik a szabadba**, az erdőszélre, **bemutatni őt testvéreinek**, a fáknak, a réteknek, a felhőknek, a hegyeknek, és születésekor elültetik az ő fáját, amely vele együtt fog felnőni: *tehát még tudnak a természet és az emberi lélek testvéri mivoltáról.*

A falak közé beterelt gyermek-birkának aztán **le kell ülni**, előbb egy kisszékre, majd a padba (kalodal), meg kell dermedni **egy** (tulajdonképp **rabszolgai**, később **majd hatalmi**) **pózban, elveszítve a (szabad) mozgás örömteli lehetőségét.**

(**A sport** ezt az igényt 'pótolja' – mivel is? A lehető legnagyobb mértékben **szabályok** – szintén *falak!* – közé szorított, előírások és korlátok révén egyoldalúvá és koncentrálttá tett, ráadásul a másik ember **teljesítményét** leértékelni, **versenyben** legyőzni akaró, lényegében csaknem **mester-séges mozgásformákkal**.)

A gyerek szinte **meg van kötözve a rákényszerített fegyelem és figyelem béklyóival**: a *hátrahagyott kézzel padban ülés* – jól leképezve a lényegét – végképp *megakadályozta a szabad cselekvés* legkisebb mozdulatát is. Éppen a szabadon mozgó, cselekvő, gesztikuláló stb. 'lélek-nyúlvány', a **szabadság kifejezésének eszköze, a kéz lett így látványosan megbénítva**. (A kézzel csak írni: **a kötetl[!]**ező 'tudást' **rög[!]**-zíteni [!] és 'jelentkezni': 'figyelek! megtanultam!' – szabad.) A tanórákon **nem szabad mozogni**, sőt általában **beszélni** sem: **a lélek a cselekvés minden lehetőségétől meg van fosztva** és valami **engedelmes gépezetté**, jobb esetben **birkává van téve**, aki nem tehet mást, mint hogy tűri, hogy mint valami üres üvegbe, **beletöltsék az ún. 'tudást'**. **Ez pedig nem tudás** (avidya= 'nem-tudás'!!!), hanem **egy olyan világkép** nyíltan manipulatív átadása, amelynek éppen ez a célja: **légy mozdulatlan, aludj, nehogy már felébredj, NEHOGY RÁÉBREDJ, HOGY ELEVEN LÉLEK VAGY!**

Sajnos, éppen a módszeres 'altatás' eredményeképpen nagyon kevéssé lehet bevinni az emberek tudatába a lényegre vonatkozó legnyilvánvalóbb tényeket is. Még azoknál az embereknél is, akik esetleg rendkívüli módon figyelnek, amikor

ilyesmiről hallanak, előrehajolva és mozdulatlaná válva, döbbsenten és kíváncsian koncentrálnak, náluk is látni, hogy öt percen belül táblában esik ki az egész, és kevésbé valószínű, hogy a pillanatnyi érdeklődés megérlelné valami igényt arra, hogy hosszabban elmélyedjenek az igazságban és többet is megtudjanak vagy akár maguk észrevegyenek valamit mindabból, ami valójában körülveszi őket.

Pedig az volna a **kívánatos**, hogy **felébredjenek, elkezdjenek beszélgetni a világgal és önmagukkal**, hogy ebben az eleven, kölcsönös, folyamatos kommunikációban érlelődjön az önismeretük és a világlátásuk. **Az iskolai tanításnak is olyannak kellene lennie**, ahogy a peripatetikusok tanítottak/tanultak, **sétálgatva a szabadban: folyamatos dialógus önlelkünkkel, egymás lelkével és a világ lelkével.** EGYRE SÜRGETŐBBNEK LÁTSZIK AZ EMBEREK FELÉBRESZTÉSE, **MERT A LÉNYEGET NEM ÉRTIK, HOGY MÁR A LELKÜNK ELEVENSÉGÉT TÁMADJA AZ EGÉSZ JELENLEGI VILÁGREND.**

Természetesen **vannak** – más-más motivációból és különböző szintű tudatossággal persze – olyanok, **akik lassan ébrednek**, és mindennek ellenére mégiscsak ezekben az irányokban mozognak. Ahol megmaradt vagy kialakul a **családközpontúság**, és van egy telek vagy kertes ház vagy szeretnek kirándulni, tehát **természetközeli értékek** mentén élnek, ott **több** lehet az **elevenség**, az **élet**, a **lélek**. Akiknek nincs vagy gyengébb a családjuk, és nincs igazi kapcsolatuk a természettel, azoknak hiába látszólag „nyitottabb és városibb” a létmódja, ezzel párhuzamosan betegségekkel és krízisekkel terheltebb a létük, és az állandó „pörgés” és ajzottság, minden felvett póz és kötelező mosoly dacára szinte tapintható a boldogtalanság, a kétségbeesés (és a keresés is persze). Mindez ad okot némi reményre, miközben **AZ EMBEREK TÖBBSÉGE ÉRZÉKELHETŐEN BELEALSZIK A FOGYASZTÓI TÁRSADALOM ÁLTAL KÍNÁLT MINDENFÉLE DROGOK ÉLVEZETÉBE.**

A legelgondolkodtatóbb **a fiatalok** helyzete, akik **egy ideig** talán **keresik a szabadulás útjait** – még *a netes kapcsolatok is a valódi beszélgetések, a személyes kontaktus ösvényeit próbálják kikaposni* –, de előbb-utóbb **észrevétlenül belesimulnak a társadalmi elvárások kereteibe** és csak annyi marad nekik, hogy a „zollen”-ek által előírt **kereteket megtanulhatják valami hozzájuk közelebb álló tartalommal feltölteni.** De **a lelkük fokozatosan elhal** és legfőképpen **a többségnek fogalma sincs a lélekről mint olyanról.** Miközben tájékozottnak hiszik magukat, feltöltődve a világháló ilyen-olyan **információival**, nem veszik észre, hogy **mindez az életteleenné válásuk irányában hat.** Mert bár a közösségi oldalakon való beszélgetéseik is részben a lelki történésekről szólnak vagy azok tükröi (hiszen az áll az érdeklődésük középpontjában, ami kívül van a „hivatalos” iskolai „történéseken” vagy a tananyagban), olyan alacsony szintű a „lelki kultúra”, hogy bonyolultabb érzéseket nemhogy kifejezni, de még átélni sem képesek. Általában a szeretet/szerelem, szex és hasonló a téma, vagy egyszerűen csak az, mit fognak inni a következő találkozáskor...

VAN EGY SOKKOLÓ RAJZFILM EGY BIRKANYÁJRÓL, AMELYBEN A SOK LEHAJTOTT FEJŰ KÖZÖTT AZ EGYIK MEGLÁTJA A TÜKÖRKÉPÉT EGY TÓCSÁBAN ÉS HIRTELEN MINTEGY **FELÉBREDVE** FELEMELI A FEJÉT. Erre rímel egy blogger önelnevezése, „Egy gondolkodni próbáló BIRCA” , azaz **néhányan a birkák közül** mégiscsak **ébrednek**... És bár a **vallás** többnyire éppen az adott helyzetbe való ,belealvás'-t elősegítő altatószer, amely – kész megoldásokat kínálva – éppen a **felébredéshez vezető dialógust helyettesíti egyoldalú monológokkal,**

Jézus, „isten báránya”, mégis ébresztőt fúj – ha megértjük, mit mond nekünk, és párbeszédbe lépünk vele.

Napjainkban folyó agykutatások azt mutatták, hogy a ,normál' **zsidó-keresztény ima nem aktiválja jobban vagy másképp az agy beszédközpontját, mint egy átlagos emberi ,beszélgetés'** (*ami többnyire – mint legalább Csehovtól biztosan tudjuk – egymás mellett elfutó monológokból áll*). Ez azt (is) jelenti, hogy egy átlagos európai lényegében nem vár választ az imáira, ill. valójában **nem lép kontaktusba** az általa megszólítani vélt ,felsőbb' lényel, azaz a hitgyakorlás egyik legfontosabb aktusa során **nem történik** lényegében **semmi!** Ugyanakkor pl. egy buddhista meditációban jelentős (és a köznapi beszédhelyzettől alapjaiban eltérő) változások regisztrálhatók az agyban. Vagyis *ahelyett, hogy – betérve az egyházi ,akolba' – ott bóbiskolnánk a (többnyire szépen díszített, tehát lényegében elfedett) falak között a templomi padokban (iskoláskorunk folytatásaként),*

akár fel is ébredhetnénk és akkor talán megértenénk, mit is jelent JÉZUS bárány-sága.

Hiszen **ő** – áldozati vállalással – **A MI sorsunkat vette magára, a mi beáldozott, ÁLDOZATTÁ VÁLÓ LELKÜNK ,HALÁLÁT' VETÍTETTE ELÉNK, HOGY FELÉBREDJÜNK.** És mert minket birkává tettek, ő vállalta a Jó pásztor szerepkörét is, elmondva és **megmutatva a lélek életben maradásának,** azaz örök életének **útját:** az ébredett létet, **a LÉLEK VISSZATÉRÉSÉT ÖNMAGA ÉLETÉHEZ, örömlényegéhez, jóságához, szépségéhez, valódi vágyaihoz, szabadságához. A BÁRÁNY** még nem a későbbi bégető birka, hanem a **szabadságában játszadozó, ugrándozó, örömteli és ártatlan, szerető és szeretnivaló LÉLEK.**

3.4.4. Vágy és munka

Egy tinilány azt meséli a másiknak, „képzeld el, folyton olyanokat **álmodom, hogy azt tehetem, amit csak akarok**, és anyagiakról egyáltalán nincs szó, az valahogy magától mindig megvan.” Valószínűleg a mesélő is azok közé **a** feltűnően tehetséges, ugyanakkor némileg ,deviáns’ **gyerekek** közé tartozik, akik az utóbbi két-három évtizedben születtek ,le’ (nyilván ,más világokból’, ahogy az ezoterikus források állítják), és *sokkal nagyobb szabadsághoz vannak szokva, mint amit itt találtak; és* mint az emberiség vágyait tükröző, gazdagokról szóló populáris filmekben, **azt várják az élettől, hogy az ne** egzisztenciális gondokból, fizikai igények kielégítésére szolgáló munkából és **küszködésből álljon**, pénzügyekkel és anyagi rabszolgasággal, **hanem saját álmaik, vágyaik, képességeik kibontakoztatásával és megvalósításával foglalkozhassanak**. Hiszen a **tündérek** által ,belakott’ természet is arról szól, hogy **egy madár hogyan tudja önmaga legszebb énekét elénekelni**, egy növény – az ottani adottságokhoz képest – legszebb virágát kibontani, és **AZ EMBERI LÉLEK is ezt akarja**, erre motiválja őt a **VÁGYAI**. Az egészséges, természetes vágyak **ARRA IRÁNYULNAK, HOGY a lény KIBONTSA ÖNMAGA LEGJOBB KÉPESSÉGEIT, AMELYEK CSAK BENNE VANNAK MEG.** Az elhangzott (akarnoknak és anarchistának tűnő) „azt tehetek, amit akarok” azt jelenti a maga eredeti mivoltában, hogy adva van **egy környezet**, ez **kivált**, megteremt bennem **bizonyos vágyakat** és **azokat igyekszem megvalósítani** (nem pedig valami mással kell foglalkoznom).

Azaz – lényegében, vagy ha tetszik, kozmikus nagyságrendben szemlélve – új dolgokat ,teremték’, új információkat viszek a mátrixba, ami a jelenlegi elképzeléseink szerint mondjuk buborék-univerzumunk külső peremét, a buborék héját alkotja; a ,megvalósulások’ onnan, a lehetőség-perifériáról ,nőnek befelé’. A kozmológusok által mostanában felfedezett ,sötét energia’ lényegében a megvalósult világok egységeit, lokális csoportjait mozgatja kifelé, e felé az információs mátrix felé, hogy ezek átadják neki a megvalósulások révén előállt ,új’ információkat (eszerint az új mindig belül keletkezik [!] a régi elemek kombinációiból), ill. hogy ők maguk újabb impulzusokra tegyenek szert az egyre növekvő tudás-bázisból.

A vágyakat nyilván a belső és külső adottság-rendszer determinálja. Ezen meghatározottságok alapján bomlik ki az a vágyvilág, ami aztán a képességek kibontakozásához vezet a megvalósítás során. Ez volna a ,normális’ működés, amihez képest az **a rabszolgá-élet**, amely a ,mindennapi betevő’ megszerzésére, előállítására irányuló robotot tesz szükségessé, **az eredeti létben nincs benne, és a lélek nem akar így élni.** *A még ,újjonc’ fiatal azt érzi, hogy ez egy olyan kényszer, amibe ő nem akar igazából belemenni.* Úgy tűnhet, hogy az ilyen ember egyszerűen *lusta*, azért nem akar dolgozni; és bár ennek a ,lustaságnak’ a lélek – fentebb leírt – ,jogos’ igénye is lehet oka, **ebben a világban** per pillanat (mivel ez már/még nem a ,paradicsom’) **dolgozni kell, máskülönben az ember éhen hal vagy élősködővé válik;**

de úgy kell dolgozni, hogy **a munka ne rabszolgaság legyen** (pl. pusztán ,pénzkeresés’), **hanem az emberben lévő legjobb képességek kibontásának az eszköze.** Mi (a tudatunk legalábbis) itt és most be vagyunk szorulva a ,kemény anyagba’, de (eredetileg) **azért csináljuk ezt, azon dolgozunk, hogy a kifejtett kemény anyag aztán általunk megszépítve és új formában a meglévő természetes (ill. általunk épített) világ harmonikus részévé váljon.**

MINDEN KERT – eredeti, „paradicsomkerti” értelmében – **EZT A(z általunk kiművelendő) HARMÓNIAÁT JELENÍTI MEG** : **kő, növény, állat és ember** egyedi, változó és mégis állandó, **eleven összhangját**. **Most még** – az „édentől keletre” – mindnyájunktól **kemény munkát követel** ez, de – kellő tudatosság és lelki odaadás mellett – fokozatosan és folyamatosan létrehozza a majdani paradicsomi állapotot, ahol majd nem kell így, sőt egyáltalán nem *kell* dolgozni: azaz **A MUNKA egy átmeneti SZÜKSÉGESSÉG ahhoz, hogy az anyag, a lélek és a tudat is kijusson „áldatlan állapotából”; és egyszersmind A VÁGYTELJESÍTÉS, valamint A JELLEM- ÉS KÉPESSÉG-FEJLESZTÉS NAGY LEHETŐSÉGE is.**

3.4.5. A szabadságért folyó harc

Mindez a kényszer és fogság azonban végső értelme szerint azért van, **hogy a lélek egyre nagyobb szabadságra tegyen szert a legmélyebb rabszolgaság átélésének segítségével.** **A FIÚ-VILÁGOK A MINDJOBBAN KITELJESEDŐ SZABADSÁG FELÉ VEZETŐ UTAT JÁRJÁK**, elfelé attól **A KÖTÖTTSÉG-RENDSZER**től, amely **A SZELLEM HAGYATÉKA**. Mert hiába gondoljuk azt, hogy a szabadság a szellem sajátja („szabad szellem”); ez a legnagyobb tévedés. *A szellem abban a pillanatban, amikor teremteni kezd, egy általa létrehozott kötöttség-rendszerben találja magát, amit a teremtéssel ő maga hoz létre*, hiszen maga **A VILÁG FORMATEREMTÉS KÖVETKEZMÉNYE**; **a forma a káosz erőinek rendbe lépését** jelenti a fény, a világ-osság által, **a rend pedig törvényt, szabályt, azaz kötöttséget jelent.** *Amikor a fény megszületik*, a hullámtermészet viszonylagos szabadsága (a foton korpuszkuláris létével) *az anyag törvényeinek kötött világába kényszerül*: nem mozoghat akárhogy, *sebesség-határok, irányok* vannak stb.: **számtalan paraméter határolja be a lehetőségeit.** **AZ ANYAG VILÁGA A KÖTÖTTSÉGEK VILÁGA.** **AZ ANYA-G TALÁN A DE-G-RADÁLT** (le-darált?) **ANYA, AMINEK-AKINEK SEGÍTSÉGÉVEL A SZELLEM (végső soron ÖNMAGÁN) DOLGOZIK**: a szellem által *munkaterepként és nyersanyagként felhasznált, megkötött, „megkeményített” anyai őstermészet az anyag*, tehát a benne lévő szabadsághiány a szellemből fakad és a szellem céljait szolgálja.

A **g**’ egy nagyon kemény hang, de pl. a „mutter/matt-er” is nagyon kemény a „maty” lágyágához képest, azaz maga *a lány anyaság megkeményszik a férfias szellem alakító pörölye alatt*; esetleg kialakulhatott benne egy belső ellenállás is, ami a formálhatóságot csökkenti, a formálást nehezíti (több erő, több idő szükségeltetik hozzá,

végeredményben *növekvő türelem*); talán ezért is találták ki a mű-anyagot – a mű-anyát –, mert azt könnyebb formálni.

A szellem – ahogy a formálásba belemegy – egyre több kötöttségbe megy bele, hiszen a formálás maga kötöttség-rendszerek teremtését jelenti, így ő maga **egyre kevésbé szabad az anyagban**. Az anyag a növekvő kötöttségek révén maga is – a szellem tükréként – egyre keményebbé és nehezebben formálhatóvá válik, így a szabadságfok a teremtésben folyamatosan csökken, **A SZELLEM** voltaképpen „**AZ ANYAG FOGSÁGÁBA KERÜL**”; egyre nehezebben, mind több szellemi és fizikai energia befektetésével tudja csak alakítani az anyagi valóságot, ami lágy természetből a beavatkozások sorozatában válik kemény nyersanyaggá (ez látható abból, milyen könnyű egy vályogház lebontása szemben egy toronyházéval, amit igen komoly munka- és energiabefektetés árán, robbantással lehet csak felszámolni). Így **a formáló/alakító, építési/bontási cselekmények mindinkább energetikai/virtuális síkra helyeződnek**: egy felépített város tényleges megsemmisítése már csak atombombákkal [vagy úgy sem] lehetséges. A tudat (és a fizikai eszközrendszer) egyre nagyobb erőfeszítésekre kényszerül az általa átalakított anyagi valóság kezelésében (ld. „óriásköltöztetők” kontra sátorlakó nomádok). Mondhatnánk,

A MEGSÉRTETT, ESZKÖZNEK TEKINTETT ANYAG KEZD URALKODNI A SZELLEMEEN (olyan értelemben is, hogy *teljesen betöltik a tudat terét az anyaggal kapcsolatos problémák és a szellem önreflexiója kiszorul a gondolkodásból*). Végső soron **a fogyasztói társadalom is erről szól: AZ EMBER A PÉNZEN (AZ ANYAG SZIMBÓLUMÁN) KERESZTÜL A GAZDASÁG/ GAZDAGSÁG RABSÁGÁBA KERÜL**, ami mögött pedig **A TERMELÉS** van, a megsokszorozó, szükségtelen **FÖLÖSLEGET**, élettelen (és lényegében szükségtelen) tárgyak kópiáinak millióit **LÉTREHOZÓ ÁL-TEREMTÉS**, amikor a szellem olyan **ANYAGI „JAVAKAT”** hoz létre nagy mennyiségben, amelyek **TELJESEN FOGSÁGBA EJTIK, ÍGY MAGA A TERMELÉS-SZÜKSÉGLET KEZD URALKODNI A TUDATON** és nem fordítva.

Az emberi szellem azért fordul a virtuális világ felé, hogy szabadabban teremthessen, a megbékélyozott lélek pedig, hogy kiélhesse mindazon vágyait, amelyeket a valóságban egyre kevésbé képes realizálni: ez a Vízöntő-kor látszat-kreativitása, amely bár valóságként adja el magát, mégis rávilágít az egész – ember által, sőt a szellem által – teremtett világ maya-voltára. (Napjaink csillagászai egy olyan univerzumképet kezdenek felrajzolni, amelyben az egész általunk „ismert” valóság valójában egy – a kétdimenziós információs horizont által generált – háromdimenziós hologram: a költők által megénekelte „szép látszat”...)

3.4.6. A „lélek forradalma”

A FAL tehát **ANNAK A FOLYAMATNAK A KÉPI MEGJELENÍTŐDÉSE, AHOGY A SZELLEM BESZORUL SAJÁT TEREMTÉSÉBE, A TEREMTÉS ÁTÉLÉSÉRE ,SZERZŐDÖTT’ (ÉS EZÁLTAL ,KÉNYSZERÜLŐ’) LÉLEK pedig LÁZADNI KEZD A SZELLEMI/ANYAGI FOGSÁG ELLEN.** Az elmondottak alapján tisztán láthatóvá válik, hogy a **XX. századi blues-, beat-, hippy-, rock- és popkorszak** mind különböző szintű és karakterű, de lényegüket tekintve hasonló megjelenési formái a **LÉLEK FORRADALMÁ**nak, ami egyértelműen **A MODERN TÁRSADALMI FORMÁCIÓK, AZ ÁLLAMHATALOM RABSZOLGÁSÍTÓ HATÁSAI ALÓLI KISZABADULÁS**ról szól.

Nota bene: A társadalmi forradalmak és szabadságharcok valójában mindig csak elnyomócsereőről szóltak (ahogy a pesti vicc a rendszerváltást gengszterváltásnak nevezi).

De amíg a **hippy-mozgalom** (amit remélhetőleg jóhiszemű beavatkozás serkentett India felől) még a **jó irányba, a lélek valódi (szabadság-szeretet-tündér-) minőségei felé mozdította** a fiatal lelkeket (**hogy kiléphessenek** a kötelező hazugságok és rabságok falai közül **egy szabad, boldog**, semmitől nem függő **tündér-létbe**, aminek a **szabad mozgás, zene és tánc, a szabad természetben levés, a szabad szerelem és a lét szabad átélése, a minden létező iránti szabadon áradó szeretet a lényege, elfordulva a szülők nemzedéke által létrehozott társadalmi hazugságok és ál-szükségletek diktátumától a torz elvárások, a háború és a pénz uralmának és mindenféle hatalomnak a lerázásával),**

addig a nyomába lépő **pop-rock ,kultúra’** – bár ezt a forradalmat vitte tovább és tette tömegméretűvé – egyre inkább **eltorzította az eredeti tartalmat.** *Abogy a csupasz gitárok és a közvetlen, eleven emberi hang helyére elektromos hangszerek és egyre brutálisabb hangerőt sugárzó hangfalak léptek, úgy vált a szeretet és szabadság üzenete agresszivitássá és egy újfajta fogsággá,* amelybe már szinte teljes nemzedékek merülnek alá észrevétlenül. **A gyerekekben még pislákol a lélek lángja és ezt a lángocskát a pop-kultúra tartja még úgy-ahogy életben, de nem tudnak rálátni, hogy a ,bulizás’ felszabadulás-szükségletén keresztül ugyanúgy a lélektelenedés, az érzelmi kiürülés és függés csapdájába esnek, mint szüleik a társadalomba való ,beilleszkedés’ következtében.**

Ebben az összefüggésben további elemzést igényel az **alkoholizálás** és a Dionüszosz-probléma. *Az alkohol nyilvánvalóan ,felszabadít’, leoldja az emberről a társadalmi elvárások ,zollen?-jeinek kötelékeit és mintegy felszínre engedi a csupasz, gyermeki lelket a maga egyszerű örömeivel és oldott kommunikációjával. Az emberek azért isznak, hogy legalább egy kis időre kiszabaduljanak annak a rabszolgává süllyesztő életnek a nyomása alól, amelybe úgy születnek bele, mint kizárólagos életlehetőségbe.* Nem véletlen, hogy a legnehezebb munkát végzők, akik tehát az anyaggal küzdenek a szellem (ill. az azt ,képviselő’ felsőbb társadalmi osztályok) utasításai

alapján, szinte folyamatosan isznak; de a ‚szellem emberei‘ is alkoholizálnak (még ha kevésbé feltűnő, konszolidáltabb formában is). És **minél közelebb van egy ember a természethez és önmaga lelki lényegéhez, annál kevésbé menekülés-jellegű, beteges az alkoholhoz való viszonya; ezért is isznak többet a férfiak, mint a nők**, akikben minden rabosítás ellenére is elevenebb a lélek a gyerekekkel, a természeti és érzelmi világgal való oldottabb és teljesebb kapcsolatuk révén.

Az alkohol és a zene mámorától feltüzelt, ‚felszabadult‘ gyerekek mozgását megfigyelve elsőnek a ‚csápolás‘ tűnik fel: kezüket, a lélek nyúlványát emelik fel és mozgatják ütemesen, amit a társadalom megkötöz (a pólyától kezdve az iskolapadon át a foci pályán kötelező ‚lényegtakaró‘ tartásig...); *tiltakozás* ez (az ég felé?), *a jelenlét és a részvétel (? részvét?) jelzése*: „itt vagyunk”, „győzünk” (V-betű), „nem tudtok elpusztítani”, „*felszabadultunk*”. Ugyanakkor **a testek be vannak szorítva** egymás által **egy** heringes dobozhoz hasonló **szűk térbe**, mindez pedig **gépi zene** mellett **zajlik**, amiben nincs élő hang; és ha áramszünet következik be, *az egész egy pillanat alatt összeomlik*, hogy pániknak és káoszunk adja át a helyét. A léleknek olyan szükségletévé válhatott ez a fajta pótcselekvés, a vágyak ilyen mesterséges kiélése, hogy teljesen megzavarodna, ha hirtelen elvonnék tőle és komoly elvonási tünetek jelennének meg, mint bármely más drog esetében – ami jelzi ennek az egésznek a **kábítószer jellegét**. **Nagyon nehéz és csak hosszú távon lehet ‚pótolni‘** ezt a hatást (nem véletlen, hogy szinte kizárólag a vallás tűnik alkalmasnak az elvonási tünetek tartós megszüntetésére), miközben *a természetimádó ember mindaddig talál (akár tenyérszerű) helyet örömeibe, amíg az egész Föld el nem pusztul*. A folyamat sajnos zajlik, és merő figyelmeztetés a lélek számára: **ÉBREDJ FEL! ROSSZ AZ IRÁNY!**

Persze **sok csupaszív zenész énekel ezeken a nem igazán tündéri helyeken is a tündér-vágyakról** (Neoton: „Istenem, hadd legyen egész évben ilyen a világ”), **vagy a hűség és a szabadság földi összeegyeztethetlenségének fájdmáról** (Révész Sanyi: „Istenem, miért nincs két életem”), **vagy a lelkiesség legegyszerűbb érzéseiről** (Zöld csillag: „Ha elmegyek, csillag leszek én is” vagy „Béke és szeretet legyen a szívben”). És **van persze olyan ‚természetimádó‘ is**, aki a harmadik házhelyet betonozza le a telkén és kétsávos autópályát épít a parkolóháznai garázsához, úgyhogy zöld terület alig marad és láthatólag **fogalma sincs arról, hogy mit kellene azzal kezdeni**; van olyan is, aki ugyan ‚termel‘ a kertjében, de a kert minden zuga ‚kihasznált‘ és négyszögletes betonszegélyekkel körülvett, azaz a természet átélésére teljesen alkalmatlanná van téve; vannak, akik – amikor nagyritkán kilátogatnak a kertjükbe – gyorsan kivágnak néhány fát, az összes bokrot lecsonkolják [évszaktól és időjárástól teljesen függetlenül], fűvet nyírnak és porszívóznak, mindezt hangos zene és kiabálás közepette, ami az esti ‚buliban‘ tetőzik: íme néhány példa arra, hogy *az ember még a ‚természetben‘ is ott folytatja, ahol a városban abbahagyta.*

Igaza lehet Popper Péternek, hogy **az emberi lélek (tegyük hozzá: részben maga a Föld is) a szomjazás, szinte a teljes kiszáradás állapotában van** (bár ő ezt – jó freudánushoz illően – a természeti népekétől eltérő szoptatási szokásokkal magyarázta. Ez ugyan szintén figyelmet érdemelne: *a tej színe* pl., ami nem a szellem steril fehére, hanem annak természetes, ‚krémszínű‘ változata; vagy *a beszéd mint orális pótcselekvés*, ld. pl. a nők – a bezárt és kiapasztott lelkek – gyilkos-öngyilkos fecsegését García Lorcanál.)

A „modern” társadalom részben meddővé tesz, részben túl gyorsan választja le az anyáról – a szeretetről – a gyermek-lelket (ill. deformálja az anyát valami gyermekellátó gépezetté). **A folyadék, amihez egyre kevésbé jutunk hozzá, az áramló lét, a szeretet anyagi megfelelője. A LÉLEK FOLYADÉK-TERMÉSZETE (AKÁR LEVEGŐKÉNT, AKÁR VÍZKÉNT) HIÁNYZIK AZ EMBERISÉGBŐL, HIÁNYZIK AZ EMBERISÉGNEK. A szeretet-táplálék hiányzik a léleknek, ami enélkül elsorvad és elhal.** A lélek a legnyitottabb létező (kíváncsiságnak is nevezhető ez a mindenfelé nyitott figyelem, ami a lélek sajátja), **bezártságban, impulzusok, információ és érzelmi áramlás nélkül nem élhet.** *A lélek állandóan kommunikál a környezetével, amit táplál önmaga elevenségével és ami táplálja őt impulzusaival.* Ez a lélek működés módja, ezért a bezárt lélek megbetegszik, senyved, és a fecsegés ennek a kórnak a tünete, a (Kózműves Kelemenek által) elevenen befalazott lélek próbálkozása, hogy életben maradjon (még ha – külső táplálék híján – önmagát éli is fel). *A folyton beszélő nő a patakcsobogáshoz hasonló ‚üres‘ fecsegésével a lélek víz-szerűségét próbálja fenntartani a kövek közé zártság állapotában* („Kövek közé estem, megsebeztek engem... tiszta forrás voltam, síró patak lettem”). A levegőnk is kevés már, lassan elfogy a belélegezhető (belélegezhető) tiszta lég, a vízünk is szennyezett és kevés, tehát **a lélek alapelemei és ‚szimbólumai‘, a levegő és víz vannak végveszélyben.**

Nem véletlen, hogy a dél-amerikai magaskultúrák az egyes **korszakvégeket egy-egy elem** pusztulásához, ill. kataklizmájához kötik: **ahogy az ember vétkezik ezek ellen a minőségek ellen, úgy veszik azok ‚vissza‘ elorzott ‚méltóságukat‘, megmutatják hatalmukat az ember felett.** A mi hidrogénbombánk ilyen ‚levegő és víz általi‘ pusztulást hozhat ránk, ami gyakorlatilag **a lélek felrobbantását** jelentené (bálványainknak, Einsteinnek és Teller Edének köszönhetően). **A vizek már konkrétan láznak ellenünk** (árvizek, cunamik, sárlavinák és aszályok...).

A kút, a tó azt írják le, ahogy az ‚élettelen‘ falak, kövek közé szorított víz (a földhöz alkalmazkodó lélek) **eleven életté tesz mindent**, ami a környezetében van (hiszen a fű közül kandikáló lépőkövek is valósággal élnek)...

Ezért **LÉTKÉRDÉS a föld és az emberiség számára, HOGY A VÍZ középpontba legyen helyezve, és az ÁLTALA** (és a nap és a föld és az emberi gondoskodó szeretet által) **TÁPLÁLT SOK NÖVÉNY BELÉLEGEZHEŐ, ÉLŐ LEVEGŐT ADJON** cserébe. A lélek méltó helyének biztosításával a valóság egésze újra elevenné és egészségessé tehető. *Ha az emberiségnek nem sikerül ezt*

megértenie és megvalósítania, a másik („lélekgyilkos”) vonulat kerülhet végleg túlsúlyba és ez az emberiségre és a Földre nézve katasztrofális végkimenetelt eredményezhet.

A SZELLEMNEK EL KELL ISMERNIE A LÉLEK EGYENRANGÚSÁGÁT, MÁSKÜLÖNBEN A LÉLEK ,FELROBBAN’ ÉS ÍGY VESZI VISSZA AZ ŐT MEGILLETŐ HELYET, ami félő, hogy a szellem egész eddigi munkájának a megsemmisülésével járna: a természeti lét (a lélek) visszavenné – ahogy eddig is történt számtalan civilizáció esetében – elbitorolt helyét a türelmével visszaélő embertől.

A dzsungel által benőtt leomlott falak jelzik nekünk ezt a végkifejletet, mert **a szimbólum voltaképp nem az elvont ábra, hanem maga a valóság, ami szellemi/lelki folyamatokat jelenít meg...** Mint a dzsungel egy összeomlott történelmi korszak romjait, **úgy nőri be az önmagát a falak közül kiszabadító, erejét visszavevő élet/lélek a szellem életellenes építkezésének maradványait** (és kezdődhet minden előről...). Ha másképp nem megy, **a pusztulás által kap új esélyt a szellem, hogy ezúttal olyan kultúrát hozzon létre, amelyben finom egyensúlyba kerülhet a lélek és a szellem az anyaggal és a természettel.**

Most megint egy olyan **krízisponton vagyunk, ahol**

vagy megteremtjük ezt a harmóniát és egységet

(mert **a krisztusi megváltás lényege is az, hogy** nem az Atya, a teremtő Szellem *ellen* fordulva, hanem megtartva őt sajátosságaiban és elismerve teljesítményeit, de korlátait is felismerve **a lélek nyerje vissza önmaga méltóságát és helyét a teremtésben; a tudat ismerje fel és be, hogy a lélek neki egyenrangú társa; ahogy Krisztus újra maga mellé emeli Pistis Sophiát, úgy váljon a lélek és a természeti lét, az eleven élet, a női lét újra egyenértékűvé, elismertté),**

vagy tényleg ,vége a világnak’ (a mi jelenlegi világunknak legalábbis).

Nem egy új matriarchátust kell létrehozni, hanem FÉRFI ÉS NŐ, SZELLEM ÉS LÉLEK, ANYA ÉS ATYA EGYENRANGÚSÁGÁT ÉS HARMÓNIAJÁT KELL HELYREÁLLÍTANI, ha nem akarjuk, hogy az egész lét – az egyensúlyhiány következtében – felrobbanjon. Akkor **a létezés szentháromsága** újra az lesz, aminek mindig is lennie kellett volna: **az apa, az anya és gyermekük valóban szent, ősi hármassága, az élet teljessége.**

Utószó helyett – vigasztalásul

Amiről a fentiekben szó esett, egyszerre lehet evidenciaként ható és ugyanakkor sokkoló is. A cukormázzal bevont hurrá-optimizmus és a horrorisztikus világvég-váró fantáziák között – valahol középtájt – ez is csak egy a lehetséges olvasatok közül, amelyek életünk rejtett dimenzióit keresik. Ha az emberiségnek sikerül lelke erejét megtalálnia, elindulhat végre 'felfelé a lejtőn', és talán a szakadék túloldalára jutva másfajta perspektívák, új olvasatok adódnak. Ma már néhány fizikus azt is meri gondolni, hogy az idő egyirányúsága nem törvényszerű, hanem egyfajta anomália, és a múlt éppoly bizonytalan körvonalú és ugyanúgy alakítható, mint a jövő. Akkor talán egy másfajta múltat írunk majd magunknak, és más, még szebb jövőt, mint amit most remélünk. Ezért már most meg kell bocsátanunk magunknak és a világnak minden szenvedést, amit hiányos tudásunkkal egymásnak és magunknak okozunk. Közben pedig örülhetünk annak, hogy ilyen gazdag, jóval-rosszal csordultig teli volt a lét, amit (mi, csodálatos lelkek, a csodálatos teremtő szellemmel együtt) álmodtunk.